

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 16 lutego 2023 r.*

Odwołanie – System językowy – Ogłoszenie o konkursie otwartym celem naboru administratorów w dziedzinie audytu – Znajomość języków – Ograniczenie wyboru drugiego języka konkursu do angielskiego, francuskiego i niemieckiego – Język komunikacji z Europejskim Urzędem Doboru Kadr (EPSO) – Rozporządzenie nr 1 – Regulamin pracowniczy – Artykuł 1d ust. 1 – Odmienne traktowanie ze względu na język – Względy uzasadniające – Interes służby – Wymóg zatrudnienia administratorów „gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków” – Kontrola sądowa – Wymagany standard dowodowy

W sprawie C-623/20 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 20 listopada 2020 r.,

Komisja Europejska, którą reprezentowali G. Gattinara, T. Lilamand oraz D. Milanowska, w charakterze pełnomocników,

strona wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania były:

Republika Włoska, którą reprezentowała G. Palmieri, w charakterze pełnomocnika, tę zaś wspierał P. Gentili, avvocato dello Stato,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Królestwo Hiszpanii, które reprezentowali L. Aguilera Ruiz oraz A. Gavela Llopis, w charakterze pełnomocników,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Arabadjiev, prezes izby, K. Lenaerts, prezes Trybunału, L. Bay Larsen, wiceprezes Trybunału, pełniący obowiązki sędziów pierwszej izby, A. Kumin i I. Ziemele (sprawozdawczynie), sędziowie,

rzecznik generalny: A.M. Collins,

* Język postępowania: włoski.

sekretarz: C. Di Bella, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 marca 2022 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 19 maja 2022 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W odwołaniu Komisja Europejska wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 września 2020 r., Włochy/Komisja (T-437/16, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2020:410), w którym Sąd stwierdził nieważność ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/322/16 mającym na celu sporządzenie listy rezerwy kadrowej administratorów w dziedzinie audytu (AD 5/AD 7) (Dz.U. 2016, C 171 A, s. 1) (zwanego dalej „spornym ogłoszeniem o konkursie”).

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 1/58

- 2 Artykuł 1 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385), zmienionego rozporządzeniem Rady (UE) nr 517/2013 z dnia 13 maja 2013 r. (Dz.U. 2013, L 158, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1/58”), stanowi:

„Językami urzędowymi i językami roboczymi instytucji Unii są języki: angielski, bułgarski, chorwacki, czeski, duński, estoński, fiński, francuski, grecki, hiszpański, irlandzki, litewski, łotewski, maltański, niemiecki, niderlandzki, polski, portugalski, rumuński, słowacki, słoweński, szwedzki, węgierski i włoski”.

- 3 Artykuł 2 rozporządzenia stanowi:

„Dokumenty kierowane do instytucji [Unii Europejskiej] przez państwo członkowskie lub osobę podlegającą jurysdykcji państwa członkowskiego są sporządzane w jednym z języków urzędowych, do wyboru przez nadawcę. Odpowiedź jest sporządzana w tym samym języku”.

- 4 Artykuł 6 omawianego rozporządzenia stanowi:

„Instytucje mogą określić szczegółowe zasady stosowania systemu językowego w swych regulaminach”.

Regulamin pracowniczy

- 5 Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej (zwany dalej „regulaminem pracowniczym”) został wprowadzony rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiającym Regulamin pracowniczy urzędników

Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników tych Wspólnot oraz ustanawiającym specjalne środki stosowane tymczasowo wobec urzędników Komisji (Dz.U. 1968, L 56, s. 1), zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 1023/2013 z dnia 22 października 2013 r. (Dz.U. 2013, L 287, s. 15).

6 Tytuł I regulaminu pracowniczego, zatytułowany „Przepisy ogólne”, obejmuje art. 1–10c.

7 Artykuł 1d regulaminu pracowniczego stanowi:

„1. W stosowaniu niniejszego regulaminu pracowniczego zakazuje się wszelkich przejawów dyskryminacji ze względu na [...] język [...].

[...]

6. Przy stosowaniu zasady niedyskryminacji oraz zasady proporcjonalności należy zapewnić, by wszelkie ograniczenia tych zasad opierały się na obiektywnych i uzasadnionych podstawach oraz służyły osiągnięciu zgodnych z prawem celów w ramach ogólnego interesu polityki kadrowej. [...]”.

8 Zgodnie z art. 2 regulaminu pracowniczego:

„1. Każda instytucja ustala, kto w jej ramach wykonuje uprawnienia przyznane przez niniejszy regulamin pracowniczy organowi powołującemu.

2. Jednakże jedna lub więcej instytucji może zlecić wykonanie niektórych lub wszystkich uprawnień powierzonych organowi powołującemu, innych niż podejmowanie decyzji odnoszących się do powołań, awansów czy przenoszenia urzędników, innej instytucji lub organowi międzyinstytucjonalnemu”.

9 Tytuł III regulaminu pracowniczego jest zatytułowany „Kariera zawodowa urzędnika”.

10 Rozdział 1 tego tytułu, zatytułowany „Zatrudnienie”, zawiera art. 27–34 regulaminu pracowniczego. Artykuł 27 akapit pierwszy stanowi:

„Przy naborze dąży się do pozyskania do służby urzędników spełniających najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości, rekrutowanych spośród obywateli państw członkowskich Unii z uwzględnieniem jak najszerszego zasięgu geograficznego. Żadne stanowiska nie mogą być rezerwowane dla obywateli jakiegokolwiek konkretnego państwa członkowskiego”.

11 Zgodnie z art. 28 regulaminu pracowniczego:

„Na urzędnika może zostać powołany jedynie ten, kto:

[...]

d) z zastrzeżeniem przepisów art. 29 ust. 2 [dotyczącego zastosowania procedury odmiennej od procedury konkursowej w odniesieniu do naboru urzędników wyższego szczebla oraz, w przypadkach wyjątkowych, również w odniesieniu do naboru na stanowiska wymagające szczególnych kwalifikacji], spełnił wymogi konkursu przeprowadzanego w oparciu o świadectwa posiadanych kwalifikacji albo testy lub zarówno świadectwa kwalifikacji, jak i testy, zgodnie z przepisami załącznika III;

[...]

f) wykazuje gruntowną znajomość jednego z języków Unii oraz zadowalającą znajomość innego języka Unii w zakresie niezbędnym dla wykonywania swoich obowiązków”.

12 Załącznik III do regulaminu pracowniczego nosi tytuł „Konkursy”. Jego art. 1 stanowi:

„1. Ogłoszenia o konkursach sporządzane są przez organ powołujący po konsultacji ze Wspólnym Komitetem.

Muszą one określać:

a) charakter konkursu (konkurs o charakterze wewnętrznym dla jednej instytucji, konkurs o charakterze wewnętrznym dla kilku instytucji, konkurs otwarty, w odpowiednich przypadkach, wspólny dla dwóch lub większej liczby instytucji);

b) rodzaj konkursu (przeprowadzany albo w oparciu o świadectwa posiadanych kwalifikacji, albo o testy, albo zarówno w oparciu o świadectwa posiadanych kwalifikacji, jak i testy);

c) rodzaj obowiązków oraz zakres zadań związanych ze stanowiskiem, które podlega obsadzeniu, oraz wnioskowan[ą] [proponowaną] grup[ę] funkcyjn[ą] i grup[ę] zaszeregowania;

d) [...] dyplomy oraz inne dokumenty potwierdzające posiadane kwalifikacje lub doświadczenie wymagane w odniesieniu do stanowiska, które podlega obsadzeniu;

e) w przypadku gdy konkurs jest przeprowadzony w oparciu o testy [egzamin], należy określić rodzaj testów [egzaminów] i sposób ich oceniania;

f) w odpowiednich przypadkach, znajomość języków wymaganą w związku ze szczególnym charakterem podlegających obsadzeniu stanowisk;

g) w odpowiednich przypadkach, maksymalny wiek oraz podwyższony wiek maksymalny w przypadku pracowników Unii pełniących służbę przynajmniej od roku;

h) końcow[ą] dat[ę] zgłaszania kandydatur;

[...]”.

13 Zgodnie z art. 7 tego załącznika:

„1. Po konsultacji z Komitetem ds. Regulaminu Pracowniczego instytucje mogą ustanowić Europejski Urząd Doboru Kadr ([EPSO]) odpowiedzialny za przyjmowanie środków niezbędnych do zapewnienia stosowania jednolitych zasad w procedurach naboru urzędników unijnych [...]”.

Decyzja 2002/620/WE

- 14 EPSO zostało utworzone decyzją 2002/620/WE Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Trybunału Sprawiedliwości, Trybunału Obrachunkowego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów i Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 25 lipca 2002 r. (Dz.U. 2002, L 197, s. 53).
- 15 Artykuł 2 ust. 1 zdanie pierwsze powyższej decyzji stanowi, że EPSO wykonuje w szczególności uprawnienia w zakresie naboru, powierzone na mocy załącznika III do regulaminu pracowniczego organom powołującym instytucji, które podpisały omawianą decyzję.
- 16 Artykuł 4 zdanie ostatnie decyzji 2002/620 stanowi, że wszelkie odwołania w zakresie objętym tą decyzją kierowane są przeciwko Komisji.

Inne mające zastosowanie akty prawne

Przepisy ogólne mające zastosowanie do konkursów otwartych

- 17 W dniu 27 lutego 2015 r. EPSO opublikowało w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dokument zatytułowany „Przepisy ogólne mające zastosowanie do konkursów otwartych” (Dz.U. 2015, C 70 A, s. 1), na którego pierwszej stronie uściślono, że „przepisy ogólne są integralną częścią ogłoszenia o konkursie i wraz z nim stanowią wiążące zasady procedury konkursowej”.
- 18 Punkt 1.3 tych przepisów ogólnych, zatytułowany „Warunki udziału w konkursie”, stanowi w odniesieniu do znajomości języków:

„[...]”

Zgodnie z długoletnią praktyką dotyczącą komunikacji wewnętrznej w instytucjach UE, a także z uwagi na potrzeby służb w zakresie komunikacji zewnętrznej i prowadzenia dokumentacji, językami najpowszechniej wykorzystywanymi są angielski, francuski i niemiecki.

Przy określaniu wyboru drugiego języka brany pod uwagę jest interes służby, która wymaga, aby nowo zatrudnione osoby były niezwłocznie zdolne do wykonywania obowiązków i do skutecznej komunikacji w codziennej pracy. W przeciwnym razie wydajność pracy w instytucjach poważnie by ucierpiała.

Ponadto zgodnie z zasadą równego traktowania wszyscy kandydaci mają obowiązek przystąpienia do testów w swoim drugim języku wybranym spośród trzech wskazanych. Dotyczy to również kandydatów, których pierwszym językiem jest jeden ze wskazanych trzech języków. Przeprowadzane w taki sposób testy szczególnych kompetencji kandydatów umożliwiają instytucjom dokonanie oceny zdolności kandydatów do bezzwłocznego wykonywania zadań w środowisku, które jest bardzo zbliżone do prawdziwego środowiska pracy. Powyższe pozostaje bez wpływu na możliwość odbywania w późniejszym terminie szkoleń językowych w celu osiągnięcia zdolności do pracy w trzecim języku, zgodnie z art. 45 ust. 2 regulaminu pracowniczego”.

Sporne ogłoszenie o konkursie

19 W pkt 1–13 zaskarżonego wyroku Sąd przedstawił treść spornego ogłoszenia o konkursie w następujący sposób:

„1 W dniu 12 maja 2016 r. [EPSO] opublikował[o] w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* [sporne ogłoszenie o konkursie]. [...]

2 W do [spornego] ogłoszenia [o konkursie] wskazano [...], że to ogłoszenie, wraz z przepisami ogólnymi, stanowi prawnie wiążące zasady przedmiotowej postępowania w sprawie naboru. Uściślono w nim jednak, że załącznik II do przepisów ogólnych mających zastosowanie do konkursów otwartych [...] nie ma zastosowania do rozpatrywanego postępowania w sprawie naboru i zostaje zastąpiony przepisami zawartymi w załączniku II do [spornego ogłoszenia o konkursie].

[...]

4 W części [spornego ogłoszenia o konkursie], zatytułowanej »Czy spełniam warunki udziału w konkursie?«, w której określono warunki, jakie osoby zainteresowane muszą spełnić w chwili przesyłania zgłoszenia, sformułowano jako jeden ze szczegółowych warunków udziału w konkursie wymóg »znajomości na poziomie co najmniej C1 [Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ)] jednego z 24 języków urzędowych [Unii]«, przy czym język ten został określony jako »język 1« konkursu, oraz »znajomości na poziomie co najmniej B2 [ESOKJ] języka angielskiego, francuskiego lub niemieckiego«. Ten drugi język, który został określony jako »język 2« konkursu, musiał być innym językiem niż język 1 kandydata.

5 Wskazano tam również, że »[k]andydat musi wypełnić zgłoszenie w języku angielskim, francuskim lub niemieckim«.

6 W tej samej części [spornego] ogłoszenia [o konkursie] wskazano, że »[d]rugim wybranym językiem musi być angielski, francuski lub niemiecki«, że »[s]ą to główne języki robocze instytucji [Unii] [...] [i że w] interesie służby nowo zatrudnione osoby powinny być niezwłocznie zdolne do wykonywania obowiązków i skutecznej komunikacji w swojej codziennej pracy przynajmniej w jednym z tych języków«. W tym względzie kandydaci zostali poproszeni o zapoznanie się z załącznikiem II do spornego ogłoszenia o konkursach], zatytułowanym »Uzasadnienie konfiguracji języków na potrzeby niniejszej procedury doboru«, w którym zawarto »[d]odatkowe informacje na temat języków wymaganych w niniejszym konkursie [...]«.

[...]

8 Część wprowadzająca załącznika II do [spornego ogłoszenia o konkursie] brzmi następująco:

»Niniejszy konkurs otwarty to konkurs specjalistyczny, przeprowadzany w celu rekrutacji administratorów w dziedzinie audytu. Wymagania określone w [części] 'CZY SPEŁNIAM WARUNKI UDZIAŁU W KONKURSIE?' niniejszego ogłoszenia są zgodne z podstawowymi wymaganiami instytucji [Unii] dotyczącymi specjalistycznych umiejętności, doświadczenia i wiedzy. Wymagania te uwzględniają również konieczność skutecznego wykonywania obowiązków przez nowych pracowników, szczególnie we współpracy z innymi członkami personelu.

Z tego względu kandydaci muszą wybrać swój drugi język konkursowy spośród ograniczonej liczby języków urzędowych [Unii]. Decyzja ta wynika również z ograniczeń budżetowych i operacyjnych oraz z charakteru stosowanych przez EPSO metod doboru, opisanych w pkt 1, 2 i 3 poniżej. Wymagania językowe obowiązujące w przypadku niniejszego konkursu zostały przyjęte przez zarząd EPSO z uwzględnieniem powyższych czynników i innych specyficznych wymogów dotyczących rodzaju obowiązków lub szczególnych potrzeb danych instytucji [Unii].

Głównym celem niniejszego konkursu jest utworzenie listy rezerwowej [rezerwy kadrowej] administratorów, spośród których zatrudniani będą pracownicy Komisji Europejskiej oraz – w ograniczonym stopniu – Europejskiego Trybunału Obrachunkowego. Ważne jest, aby zatrudnieni administratorzy byli niezwłocznie operacyjni [gotowi do natychmiastowego wykonywania obowiązków] i mogli porozumiewać się ze swymi współpracownikami i przełożonymi. W świetle kryteriów dotyczących stosowania języków w procedurach doboru [w postępowaniach w sprawie naboru] [Unii] określonych w pkt 2 poniżej instytucje [Unii] uznały, że w przypadku niniejszego konkursu najwłaściwszymi opcjami drugiego języka będą język angielski, francuski i niemiecki.

Biorąc pod uwagę, że język angielski, francuski i niemiecki to języki najczęściej używane przez pracowników instytucji [Unii] w komunikacji ustnej, tłumaczeniach oraz kontaktach administracyjnych, przynajmniej jeden z tych języków musi być jednym z dwóch obowiązkowych języków obcych kandydata.

Ponadto dobra znajomość języka angielskiego, francuskiego lub niemieckiego jest uznawana za niezbędną do analizy sytuacji kontrolowanych podmiotów, przedstawiania prezentacji, prowadzenia dyskusji i przygotowywania sprawozdań i gwarantuje skuteczną współpracę i wymianę informacji ze służbami, w których przeprowadzane są audyty, i z właściwymi władzami.

Kandydaci muszą wypełniać zgłoszenia internetowe w swoim drugim języku konkursowym (angielskim, francuskim lub niemieckim), a EPSO musi używać tych języków do zbiorowej komunikacji z kandydatami, którzy przedłożyli zatwierdzone zgłoszenia, oraz do przekazywania informacji dotyczących niektórych testów, opisanych w pkt 3.

- 9 Punkt 1 załącznika II do [spornego ogłoszenia o konkursie], zatytułowany »Uzasadnienie dokonywania wyboru języków w każdej procedurze doboru [każdym postępowaniu w sprawie naboru]«, brzmi:

»Instytucje [[Unii] są zdania, że decyzję dotyczącą języków stosowanych w poszczególnych procedurach doboru [postępowaniach w sprawie naboru], a w szczególności ograniczenia wyboru języków, należy podjąć na podstawie następujących założeń:

- (i) wymóg niezwłocznej operacyjności [gotowości do natychmiastowego podjęcia obowiązków przez] nowych pracowników

Nowi pracownicy muszą być niezwłocznie operacyjni i zdolni do podjęcia zadań [gotowi do natychmiastowego podjęcia obowiązków], do wykonywania których zostali zatrudnieni. EPSO musi zatem zadbać o to, aby laureaci posiadali odpowiednią znajomość takiej kombinacji języków, która umożliwi im skuteczne wykonywanie swoich obowiązków, a w szczególności, aby mogli oni skutecznie porozumiewać się w swojej codziennej pracy ze swymi współpracownikami i przełożonymi.

Uzasadnione może być zatem organizowanie niektórych testów w ograniczonej liczbie języków wehikularnych, aby zapewnić, że wszyscy kandydaci są w stanie pracować przynajmniej w jednym z nich, niezależnie od ich pierwszego języka urzędowego. W przeciwnym razie zaistniałoby duże ryzyko, że znaczna część laureatów nie byłaby zdolna do podjęcia w rozsądnym terminie zadań, do wykonywania których zostali zatrudnieni. Ponadto zignorowano by w ten sposób oczywiste założenie, że kandydaci ubiegający się o pracę w unijnej służbie cywilnej chcą wstąpić do organizacji międzynarodowej, która musi stosować języki wehikularne, aby właściwie funkcjonować i wykonywać powierzone jej w traktatach zadania.

(ii) charakter procedury doboru [postępowania w sprawie naboru]

W niektórych przypadkach ograniczenie możliwości wyboru języka może być również uzasadnione charakterem procedury doboru [postępowania w sprawie naboru].

Zgodnie z art. 27 regulaminu pracowniczego EPSO ocenia kandydatów w konkursach otwartych, aby poznać ich umiejętności i móc lepiej przewidzieć, czy kandydaci będą w stanie wykonywać swoje obowiązki.

Metoda oceny zintegrowanej jest metodą doboru [naboru], która polega na standardowej ocenie kandydatów w oparciu o różne scenariusze obserwowane przez kilku członków komisji rekrutacyjnej. W ocenie tej wykorzystuje się ramy kompetencji określone z wyprzedzeniem przez organy powołujące oraz wspólną metodę punktacji i wspólne podejmowanie decyzji.

Przeprowadzane w taki sposób testy szczególnych umiejętności kandydatów umożliwiają instytucjom [Unii] dokonanie oceny zdolności kandydatów do bezzwłocznego wykonywania zadań [niezwłocznego podjęcia obowiązków] w środowisku, które jest bardzo zbliżone do prawdziwego środowiska pracy. Wiele badań naukowych wykazało, że ocena zintegrowana, symulująca rzeczywiste warunki pracy, pozwala najlepiej przewidzieć rzeczywiste wyniki w pracy. Jest to metoda stosowana na całym świecie. Biorąc pod uwagę długość kariery i stopień mobilności w instytucjach [Unii], tego rodzaju ocena ma kluczowe znaczenie, szczególnie przy zatrudnianiu urzędników.

Aby zagwarantować, że kandydaci są oceniani na równych zasadach oraz że mogą komunikować się bezpośrednio z oceniającymi i innymi kandydatami biorącymi udział w testach, kandydaci są oceniani w grupie posługującej się wspólnym językiem. Oznacza to, że ocena zintegrowana musi być przeprowadzana z wykorzystaniem ograniczonej liczby języków, chyba że jest to konkurs, w którym obowiązuje jeden główny język.

(iii) ograniczenia budżetowe i operacyjne

Zarząd EPSO uważa, że przeprowadzanie oceny zintegrowanej dla jednego konkursu we wszystkich językach urzędowych [Unii] byłoby niepraktyczne z kilku względów.

Po pierwsze, takie podejście miałyby bardzo poważne konsekwencje dla zasobów. Uniemożliwiłoby ono instytucjom [Unii] zaspokojenie ich potrzeb rekrutacyjnych w obowiązujących ramach budżetowych. Nie zapewniłoby ono również rozsądnej relacji jakości do ceny z punktu widzenia europejskiego podatnika.

Po drugie, przeprowadzanie oceny zintegrowanej we wszystkich językach urzędowych wymagałoby zatrudniania przy konkursach EPSO znacznej liczby tłumaczy ustnych, jak również korzystania ze specjalnych pomieszczeń z kabinami tłumaczeniowymi.

Po trzecie, konieczne byłoby angażowanie znacznie większej liczby członków komisji rekrutacyjnych znających różne języki używane przez kandydatów».

10 W pkt 2 załącznika II do [spornego ogłoszenia o konkursie], zatytułowanym »Kryteria wyboru języków w poszczególnych procedurach doboru [postępowaniach w sprawie naboru]«, przewidziano:

»Jeżeli od kandydatów wymaga się wybrania języka spośród ograniczonej liczby języków urzędowych [Unii], zarząd EPSO musi w każdym przypadku określić, które języki będą stosowane w danym konkursie otwartym, uwzględniając następujące czynniki:

- (i) wszelkie szczególne zasady wewnętrzne dotyczące stosowania języków w danych instytucjach lub organach;
- (ii) szczególne wymogi dotyczące rodzaju obowiązków i szczególnych potrzeb danych instytucji;
- (iii) języki najczęściej używane w danych instytucjach, określone na podstawie:

- zadeklarowanej i sprawdzonej znajomości języków, na poziomie B2 lub wyższym według [ESOKJ], wśród zatrudnionych na stałe urzędników [Unii] w okresie aktywnego zatrudnienia;
- najczęstszych języków docelowych, na które tłumaczy się dokumenty przeznaczone do użytku wewnętrznego w instytucjach [Unii];
- najczęstszych języków źródłowych, z których tłumaczy się dokumenty sporządzone wewnętrznie przez instytucje [Unii] i przeznaczone do użytku na zewnątrz;

- (iv) języki używane w kontaktach administracyjnych w danych instytucjach».

11 W pkt 3 załącznika II do [spornego ogłoszenia o konkursie], zatytułowanym »Języki wykorzystywane do komunikacji«, wskazano:

»W poniższej sekcji opisano ogólne zasady dotyczące stosowania języków w komunikacji między EPSO i potencjalnymi kandydatami. W poszczególnych ogłoszeniach o konkursie mogą być określone inne, szczególne zasady.

EPSO należy uwzględnić prawo kandydatów, jako obywateli [Unii], do komunikowania się w ich języku ojczystym. Jednocześnie EPSO uznaje, że kandydaci, którzy zatwierdzili swoje zgłoszenia, są potencjalnymi przyszłymi pracownikami unijnej służby cywilnej, którzy korzystają z praw i podlegają obowiązkowi wynikającym z regulaminu pracowniczego. Instytucje [Unii] uważają zatem, że w miarę możliwości komunikacja EPSO z kandydatami oraz informacje dotyczące zgłoszenia do konkursu powinny być dostępne we wszystkich językach urzędowych [Unii]. W tym celu stałe elementy strony internetowej EPSO, ogłoszenia o konkursach oraz ogólne zasady mające zastosowanie do konkursów otwartych będą publikowane we wszystkich językach urzędowych.

Języki, w których należy wypełniać internetowe formularze zgłoszeniowe, są określone w poszczególnych ogłoszeniach o konkursie. Instrukcje dotyczące wypełniania formularza zgłoszeniowego muszą być podane we wszystkich językach urzędowych. Zasady te będą obowiązywać w okresie przejściowym, niezbędnym do wprowadzenia procedury pierwotnego zgłoszenia elektronicznego we wszystkich językach urzędowych.

Po zatwierdzeniu przez kandydatów pierwotnych zgłoszeń komunikacja zbiorowa EPSO z dużą liczbą kandydatów będzie odbywać się w ograniczonej liczbie języków urzędowych [Unii], dzięki czemu będzie ona szybsza i skuteczniejsza. Będzie to pierwszy lub drugi język kandydata, zgodnie z danym ogłoszeniem o konkursie.

Kandydaci mogą kontaktować się z EPSO w każdym języku urzędowym [Unii], ale aby EPSO mogło skuteczniej rozpatrywać ich zapytania, zachęca się kandydatów do używania kilku wybranych języków, które pracownicy EPSO mogą obsłużyć bez konieczności korzystania z pomocy służb tłumaczeniowych.

Również niektóre testy mogą być przeprowadzane w ograniczonej liczbie języków urzędowych [Unii], aby zapewnić, że kandydat posiada umiejętności językowe umożliwiające mu udział w etapie oceny zintegrowanej konkursów otwartych. Języki poszczególnych testów będą określone w każdym ogłoszeniu o konkursie.

Instytucje [Unii] są zdania, że przedstawione ustalenia zapewniają uczciwą i właściwą równowagę między interesem służby i zasadą wielojęzyczności a niedyskryminacją z uwagi na język. Nałożony na kandydatów obowiązek wyboru drugiego języka, który różni się od ich pierwszego języka (zazwyczaj języka ojczystego lub języka znanego na poziomie odpowiadającym językowi ojczystemu), gwarantuje możliwość porównania ich na równych zasadach«.

- 12 W części [spornego ogłoszenia o konkursie] zatytułowanej »Jak wygląda procedura doboru [postępowanie w sprawie naboru]?« w pkt 1 wskazano, że komputerowe testy wielokrotnego wyboru, obejmujące rozumienie tekstu pisanego, operowania danymi liczbowymi i myślenia abstrakcyjnego, które stanowią pierwszy etap danego postępowania selekcyjnego, są organizowane w języku, który kandydat wskazał jako język 1 konkursu.
- 13 Ponadto, zgodnie z pkt 3 tej części, po »doborze [naborze] na podstawie kwalifikacji«, stanowiącym drugi etap konkursu, którego dotyczy [sporne ogłoszenie o konkursie], kandydaci, którzy zdobyli najwyższą całkowitą liczbę punktów, zostaną zaproszeni do etapu oceny zintegrowanej, będącego ostatnim etapem konkursu, który będzie odbywać się w drugim języku kandydata i obejmować szereg testów mających na celu sprawdzenie różnych umiejętności kandydatów”.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 20 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 5 sierpnia 2016 r. Republika Włoska wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornego ogłoszenia o konkursie. Królestwo Hiszpanii wstąpiło do sprawy w charakterze interwenienta na poparcie żądań Republiki Włoskiej.
- 21 W skardze Republika Włoska zakwestionowała zgodność z prawem dwóch aspektów systemu językowego ustanowionego w spornym ogłoszeniu o konkursie, ograniczających do języków angielskiego, francuskiego i niemieckiego wybór po pierwsze, drugiego języka konkursu, a po drugie, języka komunikacji między kandydatami a EPSO.
- 22 W pierwszej kolejności Sąd zbadał łącznie zarzuty trzeci i siódmy, dotyczące pierwszego aspektu tego systemu językowego.

- 23 W tym względzie Sąd wskazał w pkt 62 zaskarżonego wyroku, że określone w spornym ogłoszeniu o konkursie ograniczenie wyboru drugiego języka konkursu do języków angielskiego, francuskiego i niemieckiego (zwane dalej „ograniczeniem wyboru języka 2 konkursu” lub „rozpatrywanym ograniczeniem”) stanowi w istocie odmienne traktowanie ze względu na język, zakazane co do zasady na mocy art. 1d ust. 1 regulaminu pracowniczego, lecz dodał, że takie odmienne traktowanie może znajdować uzasadnienie.
- 24 W konsekwencji w pkt 63–199 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał takie uzasadnienie.
- 25 W ramach tego badania w pkt 80–100 zaskarżonego wyroku dokonał oceny trzech motywów przedstawionych w spornym ogłoszeniu o konkursie dla uzasadnienia rozpatrywanego ograniczenia.
- 26 Sąd orzekł w pkt 88 zaskarżonego wyroku, że ani ograniczenia budżetowe i operacyjne, ani szczególnie charakter egzaminów w ramach oceny zintegrowanej nie uzasadniają ustalonego odmiennego traktowania.
- 27 W tym kontekście Sąd stwierdził w pkt 91 zaskarżonego wyroku, że o ile konieczność, aby nowo zatrudnione osoby były gotowe do niezwłocznego podjęcia obowiązków, może ewentualnie być odpowiednia dla uzasadnienia rozpatrywanego ograniczenia do trzech języków, o tyle ani ograniczenia budżetowe i operacyjne, ani charakter postępowania w sprawie naboru nie stanowią względów mogących uzasadniać takie ograniczenie.
- 28 Co się tyczy pierwszego z tych trzech powodów, Sąd, po pierwsze, zauważył w pkt 93 i 94 zaskarżonego wyroku, że mimo iż względy przedstawione w części wprowadzającej i w pkt 1 ppkt (i) załącznika II do spornego ogłoszenia o konkursie wskazują na istnienie interesu służby w tym, aby nowo zatrudnione osoby mogły skutecznie wykonywać swoje zadania i komunikować się od chwili podjęcia obowiązków służbowych, nie wystarczają one same w sobie do wykazania, że rozpatrywane obowiązki, czyli obowiązki administratora w dziedzinie audytu wykonywane w ramach instytucji wskazanych w spornym ogłoszeniu o konkursie wymagają konkretnie odpowiedniej znajomości języka angielskiego, francuskiego czy niemieckiego, z wyłączeniem innych języków urzędowych Unii.
- 29 Po drugie, w pkt 95–98 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że analizy tej nie podważa zawarty w spornym ogłoszeniu o konkursie opis obowiązków, jakie mają wykonywać zatrudnieni laureaci, ponieważ nie wydaje się możliwe ustalenie na podstawie samego tylko tego opisu, że trzy języki, do których ogranicza się rozpatrywany wybór języka 2 konkursu, umożliwiłyby wszystkim laureatom tego konkursu gotowość do niezwłocznego podjęcia obowiązków. Sąd stwierdził, że żadna informacja zawarta w tym ogłoszeniu o konkursie nie pozwala wykazać skutecznego używania tych trzech języków w wypełnianiu zadań wymienionych w załączniku I do tego ogłoszenia lub w przygotowaniu prezentacji, prowadzeniu debat i sporządzaniu sprawozdań, o których mowa w części wprowadzającej załącznika II do tego ogłoszenia. Podobnie z omawianego ogłoszenia ani z informacji zawartych w aktach niniejszych spraw w żaden sposób nie wynika, że trzy wyżej wymienione języki są faktycznie używane w sprawozdaniach administratorów wykonujących obowiązki z zakresu audytu w kontaktach z podmiotami kontrolowanymi, służbami, w których przeprowadzane się audyty lub właściwymi organami.

- 30 W konsekwencji Sąd stwierdził w pkt 100 zaskarżonego wyroku, że motyw oparty na konieczności, aby nowo zatrudnione osoby były gotowe do niezwłocznego podjęcia obowiązków, nie może, z uwagi na niejasne i ogólne sformułowania użyte w spornym ogłoszeniu o konkursie oraz brak jakichkolwiek konkretnych informacji na ich poparcie, uzasadniać ograniczenia wyboru języka 2 konkursu.
- 31 W tych okolicznościach Sąd zbadał następnie, czy dowody przedstawione przez Komisję na poparcie tego motywu mogą wykazać, że ze względu na specyfikę funkcjonalną stanowisk rozpatrywane ograniczenie było obiektywnie i racjonalnie uzasadnione koniecznością naboru administratorów, którzy byliby gotowi do niezwłocznego podjęcia obowiązków.
- 32 W celu przeprowadzenia tej weryfikacji Sąd, po pierwsze, zbadał w pkt 106–149 zaskarżonego wyroku informacje na temat wewnętrznej praktyki językowej Komisji, a mianowicie:
- komunikat przewodniczącego Komisji SEC(2000) 2071/6 z dnia 29 listopada 2000 r. dotyczący uproszczenia procesu podejmowania decyzji oraz protokół z 1502. posiedzenia Komisji z dnia 29 listopada 2000 r. sporządzony w dniu 6 grudnia 2000 r. [PV (2002) 1502] w sprawie zatwierdzenia tego komunikatu przez kolegium członków;
 - regulamin wewnętrzny Komisji (Dz.U. 2000, L 308, s. 26), zmieniony decyzją 2010/138/UE, Euratom z dnia 24 lutego 2010 r. (Dz.U. 2010, L 55, s. 60) (zwany dalej „regulaminem wewnętrznym”), oraz przepisy wykonawcze do tego regulaminu wewnętrznego [C(2010) 1200 wersja ostateczna];
 - fragment Podręcznika procedur operacyjnych Komisji, zatytułowany „Wymogi językowe mające zastosowanie do poszczególnych procedur przyjmowania aktów” i niektóre dotyczące go dokumenty;
 - załącznik do komunikatu Komisji SEC(2006) 1489 wersja ostateczna z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie tłumaczeń w Komisji, zatytułowany „Zasady tłumaczenia po 2006 r.” (zwany dalej „Zasadami tłumaczenia po 2006 r.«”).
- 33 Co się tyczy w szczególności komunikatu SEC(2000) 2071/6, Sąd zbadał go w pkt 112–117 zaskarżonego wyroku, a w pkt 113 tego wyroku stwierdził, że wspomniany komunikat „został w istocie wydany w celu przeprowadzenia przeglądu poszczególnych różnych rodzajów procedur podejmowania decyzji przez kolegium członków Komisji, przewidzianych w jej regulaminie wewnętrznym w wersji obowiązującej w chwili wydania tego komunikatu, oraz przedstawienia propozycji ich uproszczenia. To właśnie w tym kontekście i w odniesieniu do konkretnego rodzaju procedury, a mianowicie procedury pisemnej, w pkt 2.2 omawianego komunikatu wskazano, że »dokumenty należy rozpowszechnić w trzech językach roboczych Komisji«, których zresztą nie wymieniono z nazwy. Tymczasem samo odniesienie się do tego punktu, mimo użycia w nim wyrażenia »języki robocze«, nie wystarczy do wykazania, że wszystkie służby Komisji faktycznie posługują się językami angielskim, francuskim i niemieckim w ich codziennej pracy”. Stwierdziwszy w pkt 114–116 zaskarżonego wyroku, że zakres tego odniesienia jest ponadto zniuansowany przez inne fragmenty komunikatu SEC(2000) 2071/6, Sąd stwierdził w pkt 117 tego wyroku, że omawiany komunikat „nie pozwala na wyciągnięcie użytecznych wniosków co do faktycznego posługiwania się przez służby Komisji językami angielskim, francuskim i niemieckim w ich codziennej pracy, a fortiori także w ramach wykonywania obowiązków, o których mowa w [spornym ogłoszeniu o konkursie]”.

- 34 W pkt 118 zaskarżonego wyroku Sąd dodał, że stwierdzenia tego nie mogą podważyć inne akty, w świetle których Komisja proponuje przeanalizować komunikat SEC(2000) 2071/6, czyli jej regulamin wewnętrzny, przepisy wykonawcze tego regulaminu oraz dokument zatytułowany „Wymogi językowe mające zastosowanie do poszczególnych procedur przyjmowania aktów”, a następnie zbadał kolejno te trzy akty w pkt 119–121 tego wyroku.
- 35 W pkt 132 zaskarżonego wyroku Sąd wskazał w tym względzie, że dokumentów, o których mowa w pkt 34 niniejszego wyroku, rozpatrywanych łącznie nie można traktować jako przepisów wykonawczych do regulaminu wewnętrznego odnoszących się do ogólnego systemu językowego ustanowionego w rozporządzeniu nr 1/58 w rozumieniu art. 6 tego rozporządzenia. Jak również wyjaśniła Komisja, dokumenty te „ukazują jedynie utrwaloną od dawna praktykę administracyjną w ramach tej instytucji, polegającą na posługiwaniu się angielskim, francuskim i niemieckim w charakterze języków w których należy sporządzać dokumenty w celu przedłożenia ich do zatwierdzenia przez kolegium członków Komisji”. Ponadto po stwierdzeniu między innymi w pkt 133 i 134 zaskarżonego wyroku, że między innymi dokumentu zatytułowanego „Wymogi językowe mające zastosowanie do poszczególnych procedur przyjmowania aktów”, który pochodzi z Podręcznika procedur operacyjnych, nie można uznać za decyzję przewodniczącego o określeniu języków przedstawiania dokumentów przedkładanych kolegium, Sąd zauważył w pkt 135 tego wyroku, że Komisja przyznała, iż nie istnieje wewnętrzna decyzja określająca używane w jej ramach języki robocze.
- 36 Przedstawiwszy te „uwagi wstępne”, Sąd stwierdził następnie w pkt 136 zaskarżonego wyroku, że ponieważ ogół przedstawionych przez tę instytucję dokumentów ma jedynie na celu określenie języków niezbędnych do przeprowadzenia różnych procedur decyzyjnych Komisji, nie mogą one uzasadniać ograniczenia wyboru języka 2 konkursu do języków angielskiego, francuskiego i niemieckiego w świetle specyfiki funkcjonalnej stanowisk, o których mowa w spornym ogłoszeniu o konkursie.
- 37 W tym względzie Sąd uściślił w pkt 137 zaskarżonego wyroku, że z dokumentów tych nie wynika, by istniał konieczny związek między procedurami decyzyjnymi Komisji, w szczególności stosowanymi w ramach kolegium jej członków, a obowiązkami, jakie mieliby wykonywać laureaci spornego konkursu. Nawet bowiem przy założeniu, że członkowie określonej instytucji używają wyłącznie jednego lub niektórych języków podczas swoich obrad, nie można domniemywać, bez dalszych wyjaśnień, że nowo zatrudniony urzędnik, który nie zna żadnego z tych języków, nie byłby w stanie niezwłocznie świadczyć użytecznej pracy w rozpatrywanej instytucji.
- 38 Ponadto Sąd wskazał w pkt 138 zaskarżonego wyroku, że z dokumentów przedstawionych przez Komisję nie wynika również, by wszystkie trzy języki kwalifikowane jako „języki proceduralne” były rzeczywiście używane przez jej służby w ich codziennej pracy. Dodatkowo komunikat SEC(2000) 2071/6 sugeruje, że to nie służba materialnie odpowiedzialna za redagowanie dokumentu, lecz Dyrekcja Generalna ds. Tłumaczeń Pisemnych sporządza wersje tego dokumentu w językach „proceduralnych” niezbędnych do przekazania ich kolegium członków Komisji. W pkt 139 tego wyroku Sąd dodał, że ponieważ żaden z urzędników nie jest zobowiązany do posiadania zadowalającej znajomości wszystkich trzech języków wymaganych w spornym ogłoszeniu o konkursie, trudno też sobie wyobrazić, by zadanie sporządzenia projektu aktu w wersjach językowych wymaganych w celu przedłożenia go temu kolegium było jednocześnie dzielone pomiędzy odpowiednią liczbę urzędników pracujących w ramach służby odpowiedzialnej za redagowanie tego projektu. Zresztą po odrzuceniu w pkt 140–143 tego wyroku argumentów Komisji opartych na komunikacie SEC(2006) 1489 wersja ostateczna, Sąd

wskazał w pkt 144–148 tego wyroku, że dokumenty przedstawione przez tę instytucję nie wskazują na wyłączne posługiwanie się trzema językami „proceduralnymi” w postępowaniach, których dotyczą.

- 39 W świetle tej analizy Sąd orzekł w pkt 149 zaskarżonego wyroku, że omawiane akty nie są w stanie wykazać, iż rozpatrywane ograniczenie może odpowiadać rzeczywistym potrzebom służby, a tym samym wykazać istnienia, w świetle specyfiki funkcjonalnej stanowisk, o których mowa w tym ogłoszeniu, interesu służby polegającego na tym, by nowo zatrudnione osoby były gotowe do niezwłocznego podjęcia obowiązków.
- 40 Po drugie, Sąd zbadał w pkt 150–165 zaskarżonego wyroku informacje dotyczące języków używanych przez członków personelu Komisji wykonujących obowiązki z zakresu audytu.
- 41 Z jednej strony Sąd przeanalizował w pkt 152–163 zaskarżonego wyroku załącznik zatytułowany „[D]ati sulla diffusione dell'inglese, del francese e del tedesco utilizzate come lingue veicolari dal personale della Commissione in funzione nel settore dell'audit al 30.09.2016” (dane na temat używania angielskiego francuskiego i niemieckiego w charakterze języków wehikularnych przez członków personelu Komisji wykonujących obowiązki związane z audytem na dzień 30 września 2016 r.), i stwierdził w pkt 157 tego wyroku, że dane te ani same w sobie, ani w połączeniu z dokumentami analizowanymi w pkt 106–149 tego wyroku, nie pozwalają ustalić, który język lub które języki wehikularne są faktycznie stosowane przez dane służby w codziennej pracy, a nawet który język lub które języki są niezbędne do wykonywania obowiązków z zakresu audytu. W związku z tym Sąd stwierdził, że na podstawie tych danych nie można ustalić, który język lub które języki musieliby znać w stopniu zadowalającym laureaci konkursu, którego dotyczy sporne ogłoszenie o konkursie, aby być gotowi do niezwłocznego podjęcia obowiązków administratorów. W pkt 158 tego samego wyroku dodał, że z tych samych powodów przedstawione przez Komisję dodatkowe informacje dotyczące znajomości języków przez jej pracowników zatrudnionych w dziedzinie audytu i należących do grupy funkcyjnej AST oraz kategorii członków personelu kontraktowego nie mogły mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia zawisłego przed nim sporu.
- 42 Ponadto po przypomnieniu w pkt 159 zaskarżonego wyroku swojego orzecznictwa, zgodnie z którym nie można przyjąć, że ograniczenie wyboru drugiego języka przez kandydatów biorących udział w konkursie do zawężonej liczby języków urzędowych jest obiektywnie uzasadnione i proporcjonalne, gdy wśród tych języków znajdują się, poza językiem, którego znajomość jest pożądana, a nawet konieczna, inne języki, które nie przyznają potencjalnym laureatom konkursu żadnych szczególnych korzyści w porównaniu z innym językiem urzędowym, Sąd orzekł w pkt 160 tego wyroku, że nawet gdyby należało uznać, że znajomość języków wśród czynnego zawodowo personelu może wskazywać na to, iż dla niezwłocznej gotowości na płaszczyźnie komunikacji wewnętrznej nowo zatrudniony powinien gruntownie znać język szczególnie szeroko rozpowszechniony wśród tego personelu, rozpatrywane dane nie mogą uzasadniać ograniczenia, jakie wprowadza sporne ogłoszenie o konkursie w zakresie wyboru języka 2.
- 43 W tym względzie Sąd wskazał w pkt 161 zaskarżonego wyroku, że z analizy danych dotyczących języków zadeklarowanych jako „język 1” i „język 2” wynika bowiem, że można przyjąć, iż jedynie zadowalająca znajomość języka angielskiego przyznaje korzyść potencjalnym laureatom rozpatrywanego konkursu. Natomiast dane te nie pozwalają wyjaśnić, dlaczego kandydat posiadający, na przykład, gruntowną znajomość języka włoskiego i zadowalającą znajomość języka niemieckiego mógłby być gotowy do niezwłocznego komunikowania się w codziennej pracy, podczas gdy kandydat posiadający gruntowną znajomość języka włoskiego i zadowalającą

znajomość języka niderlandzkiego nie mógłby być gotowy. Co się tyczy ponadto danych dotyczących „języka 3”, Sąd wyjaśnił w pkt 162 tego wyroku, że nawet jeśli ich treść w żaden sposób nie zmienia tej oceny, to w każdym razie nie mogą one zostać uwzględnione, ponieważ z załącznika przedstawionego przez Komisję nie wynika, by wskazany w nim personel wykazywał się już zdolnością do pracy w trzecim języku.

- 44 Sąd stwierdził zatem w pkt 163 zaskarżonego wyroku, że dane dotyczące znajomości języków przez personel Komisji wykonujący obowiązki z zakresu audytu nie pozwalają uzasadnić rozpatrywanego ograniczenia w świetle celu, jakim jest nabór laureatów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków.
- 45 Z drugiej strony, jeśli chodzi o przedłożony przez Komisję dokument zawierający dane zebrane od jej służby audytu wewnętrznego, z którego wynika, że według tej instytucji konsultacje tej służby z innymi służbami odbywały się wyłącznie w językach angielskim i francuskim, natomiast końcowe sprawozdania z kontroli są przyjmowane wyłącznie w języku angielskim, Sąd orzekł w pkt 164 i 165 zaskarżonego wyroku, że dokument ten nie ma znaczenia, ponieważ nie zawiera żadnych dowodów na używanie języka niemieckiego jako języka roboczego lub języka wehikularnego w ramach danych służb.
- 46 Po trzecie, Sąd przeanalizował w pkt 166–187 zaskarżonego wyroku informacje dotyczące funkcjonowania Trybunału Obrachunkowego. Co się tyczy przede wszystkim decyzji Trybunału Obrachunkowego 22/2004 z dnia 25 maja 2004 r. w sprawie zasad dotyczących tłumaczenia dokumentów na posiedzeniach jego członków, grup audytów i komitetu administracyjnego (zwanej dalej „decyzją 22/2004”), Sąd stwierdził w pkt 172 tego wyroku, że nie może ona mieć znaczenia w niniejszej sprawie, ponieważ nie zawiera żadnych dowodów na używanie języka niemieckiego jako języka roboczego lub języka wehikularnego w ramach służb Trybunału Obrachunkowego.
- 47 Następnie Sąd przeanalizował w pkt 175–179 zaskarżonego wyroku pismo prezesa Trybunału Obrachunkowego z dnia 11 listopada 1983 r. wraz z załącznikami do niego, czyli sprawozdaniem z posiedzenia zamkniętego z dnia 12 października 1982 r. oraz pismem prezesa z tego samego dnia, dotyczące zasad tłumaczeń ustnych i fizycznej organizacji posiedzeń Trybunału Obrachunkowego (zwane dalej łącznie „pismem z dnia 11 listopada 1983 r.”), i stwierdził między innymi w pkt 177 tego wyroku, że dokumenty te nie pozwalają na określenie języka lub języków roboczych lub wehikularnych, jakie używane są w służbach, w których mieliby być zatrudnieni laureaci konkursu, którego dotyczy sporne ogłoszenie o konkursie.
- 48 Wreszcie, w pkt 181–187 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał analizy przedstawionej przez Komisję tabeli zatytułowanej „LINGUE PARLATE DAL PERSONALE DELLA CORTE DEI CONTI IN SERVIZIO AL 30.09.2016” (języki, którymi posługują się członkowie personelu Trybunału Obrachunkowego zatrudnieni na dzień 30 września 2016 r.), i wskazał w pkt 185 tego wyroku, że dokument ten również nie pozwala ustalić, który język lub które języki musieliby znać w stopniu zadowalającym laureaci konkursu, którego dotyczy sporne ogłoszenie o konkursie, aby być gotowi do niezwłocznego podjęcia obowiązków, ponieważ, podobnie jak dane przedstawione przez Komisję dotyczące jej własnych pracowników, wymienia on jedynie znajomość języków przez poszczególne kategorie urzędników w Trybunale Obrachunkowym.

- 49 W tych okolicznościach Sąd stwierdził w pkt 187 i 188 zaskarżonego wyroku, że podobnie jak w przypadku dowodów przedstawionych przez Komisję w odniesieniu do jej wewnętrznej praktyki językowej, dane dotyczące języków używanych przez personel Trybunału Obrachunkowego nie pozwalają wykazać, że rozpatrywane ograniczenie jest uzasadnione celem w postaci gotowości zatrudnianych administratorów do niezwłocznego podjęcia obowiązków.
- 50 Po czwarte, Sąd zbadał w pkt 189–196 zaskarżonego wyroku dowody dotyczące rozpowszechnienia języków angielskiego, francuskiego i niemieckiego jako języków obcych używanych i nauczanych w Europie i orzekł w pkt 195 i 196 tego wyroku, że nie mogą one same w sobie ani w połączeniu z innymi dowodami zawartymi w aktach sprawy uzasadniać rozpatrywanego ograniczenia, ponieważ dowody te mogą co najwyżej ewentualnie wykazać proporcjonalny charakter tego ograniczenia, gdyby okazało się, że ograniczenie to odpowiada konieczności naboru laureatów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków, czego jednak Komisji nie udało się wykazać.
- 51 W świetle analizy wszystkich okoliczności przedstawionych przez Komisję Sąd stwierdził w pkt 197–199 zaskarżonego wyroku, że Komisja nie wykazała, iż ograniczenie wyboru języka 2 jest obiektywnie uzasadnione i proporcjonalne do zamierzonego zasadniczego celu polegającego na zatrudnieniu administratorów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków. Nie wystarczyłoby bowiem bronić zasady takiego ograniczenia poprzez odwołanie się do dużej liczby języków urzędowych Unii i do konieczności wyboru mniejszej liczby języków, a nawet jednego z nich, jako języków komunikacji wewnętrznej lub „języków wehikularnych”. W świetle art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego należy jeszcze obiektywnie uzasadnić wybór jednego lub kilku konkretnych języków, z wyłączeniem wszystkich pozostałych.
- 52 W konsekwencji Sąd uwzględnił zarzuty trzeci i siódmy i stwierdził nieważność spornego ogłoszenia o konkursie w zakresie, w jakim ogranicza wybór języka 2 konkursu do języków angielskiego, francuskiego i niemieckiego.
- 53 W drugiej kolejności Sąd zbadał zarzut szósty, odnoszący się do drugiego aspektu kwestionowanego systemu językowego i dotyczący naruszenia art. 18 TFUE, art. 24 akapit czwarty TFUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 1 i 2 rozporządzenia nr 1/58 oraz art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego. W pkt 222 zaskarżonego wyroku Sąd uwzględnił ten zarzut i stwierdził nieważność spornego ogłoszenia o konkursie w zakresie, w jakim ogranicza wybór języków komunikacji między kandydatami a EPSO do języków angielskiego, francuskiego i niemieckiego.
- 54 W konsekwencji w pkt 223 zaskarżonego wyroku Sąd uwzględnił skargę i stwierdził nieważność spornego ogłoszenia o konkursie w całości. Wyjaśnił on ponadto w pkt 225–230 tego wyroku, że ze względów przedstawionych w tych samych punktach owo stwierdzenie nieważności nie może mieć wpływu na zatrudnienie przeprowadzone już na podstawie list rezerwy kadrowej sporządzonych w wyniku rozpatrywanego postępowania w sprawie naboru.

Żądania stron w postępowaniu odwoławczym

- 55 Komisja wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;

- oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji jako bezzasadnej, jeżeli stan postępowania pozwala na orzeczenie co do istoty;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami niniejszego postępowania i kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz
- obciążenie Królestwa Hiszpanii jego własnymi kosztami.

56 Republika Włoska i Królestwo Hiszpanii wnoszą do Trybunału o:

- oddalenie odwołania oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

57 Komisja podnosi trzy zarzuty w uzasadnieniu swego odwołania.

58 Zarzuty pierwszy i drugi dotyczą zgodności z prawem ograniczenia wyboru języka 2 konkursu do języków angielskiego, francuskiego i niemieckiego, podczas gdy zarzut trzeci dotyczy zgodności z prawem ograniczenia języków, którymi można posługiwać się w komunikacji między kandydatami, których dotyczyło sporne ogłoszenie o konkursie, a EPSO.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

59 Zarzut pierwszy, który dzieli się na trzy części, dotyczy naruszenia prawa przy wykładni art. 1d ust. 6 regulaminu pracowniczego i przy określeniu ciężącego na Komisji obowiązku uzasadnienia, a także naruszenia tego obowiązku spoczywającego na Sądzie.

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej naruszenia prawa w odniesieniu do celu naboru kandydatów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków oraz dotyczącej naruszenia ciężącego na Sądzie obowiązku uzasadnienia

– *Argumentacja stron*

60 Komisja podnosi, że w trakcie badania dowodów dotyczących wewnętrznej praktyki językowej Komisji i języków używanych przez personel tej instytucji pełniących obowiązki z zakresu audytu Sąd bez żadnego uzasadnienia zastosował niezgodne z prawem kryteria oceny, czy dowody te wykazują uzasadniony charakter rozpatrywanego ograniczenia, a mianowicie, w pkt 137 zaskarżonego wyroku, zdolność nowo zatrudnionego urzędnika do niezwłocznego świadczenia „użytecznej pracy” w instytucji zatrudniającej, a także, w pkt 159–161 tego wyroku, brak „szczególnej korzyści”, jaką niektóre języki, do których ogranicza się ten wybór, przyznają takiemu urzędnikowi. Tymczasem oparcie się na tych kryteriach oznaczałoby zanegowanie interesu służby polegającego na tym, aby nowo zatrudnione osoby były gotowe do niezwłocznego podjęcia obowiązków.

- 61 Jeśli chodzi w szczególności o kryterium przyjęte w pkt 137 zaskarżonego wyroku, Komisja utrzymuje, po pierwsze, że ze względu na to, iż interes służby wymaga zatrudnienia kandydatów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków, okoliczność, że kandydaci ci są jednak zdolni świadczyć „użyteczną pracę”, nie ma znaczenia.
- 62 Wymaganie bowiem od nowo zatrudnionego personelu, aby był on gotowy do niezwłocznego podjęcia obowiązków, ma na celu zapewnienie ciągłości z personelem pełniącym służbę w zatrudniającej jednostce organizacyjnej i wykracza poza zwykłą zdolność do niezwłocznego świadczenia użytecznej pracy.
- 63 Po drugie, Komisja podnosi, że Sąd – z naruszeniem obowiązku uzasadnienia – nie zdefiniował tego, co obejmuje pojęcie „użytecznej pracy” ani nie wsparł stwierdzenia, zgodnie z którym możliwe jest wykonywanie takiej pracy.
- 64 Po trzecie, jej zdaniem jest „niemożliwe”, by nowo zatrudniony kandydat, który nie zna jednego z trzech języków przyjętych w spornym ogłoszeniu o konkursie jako język 2, mógł świadczyć użyteczną pracę w instytucji, w której organ kierownictwa politycznego i orientacyjnego, czyli kolegium członków Komisji, podejmuje wewnętrzne decyzje wyłącznie w jednym z tych trzech języków. W tym względzie Komisja twierdzi w istocie, że odesłanie dokonane przez Sąd w pkt 121 i 122 wyroku z dnia 15 września 2016 r., Włochy/Komisja (T-353/14 i T-17/15, EU:T:2016:495), jest błędne, ponieważ Komitet Stałych Przedstawicieli (Coreper), do którego odwołano się w tych punktach, jest organem wyraźnie przewidzianym w art. 16 ust. 7 TUE, odrębnym od innych instytucji. Tymczasem niniejsza sprawa dotyczy członków tej samej instytucji, obejmujących jednocześnie kolegium i różne służby tej instytucji. Ponadto specyfika obowiązków, jakie mają być wykonywane w ramach służb zatrudnienia, nie ma wpływu na fakt, że ostatecznie to służby przedkładają kolegium członków Komisji każdy projekt aktu prawnego.
- 65 Po czwarte, Sąd przekroczył granice kontroli sądowej, gdy stwierdził, że Komisja powinna była przedstawić szersze wyjaśnienia w celu uzasadnienia rozpatrywanego ograniczenia, nie podając przy tym żadnych powodów takiej oceny.
- 66 Republika Włoska i Królestwo Hiszpanii kwestionują tę argumentację.

– *Ocena Trybunału*

- 67 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału instytucjom Unii przysługuje szeroki zakres uznania w zakresie organizacji swoich służb, a w szczególności przy określaniu wymaganych na stanowiskach do obsadzenia kryteriów umiejętności oraz, w zależności od tych kryteriów i w interesie służby, warunków i sposobu organizacji konkursu. Tym samym instytucje, podobnie jak EPSO, gdy wykonuje ono uprawnienia powierzone mu przez wspomniane instytucje, powinny móc określić, stosownie do swych potrzeb, umiejętności, jakich należy wymagać od kandydatów biorących udział w konkursach, w celu zorganizowania swoich służb w sposób użyteczny i racjonalny (wyrok z dnia 26 marca 2019 r., Komisja/Włochy, C-621/16 P, EU:C:2019:251, pkt 88).
- 68 Instytucje przy stosowaniu regulaminu pracowniczego powinny jednak zapewnić poszanowanie jego art. 1d, który zakazuje dyskryminacji ze względu na język. Wprawdzie ust. 6 tego artykułu przewiduje, że ograniczenia tego zakazu są możliwe, to jednak pod warunkiem, że będą opierały

się na „obiektywnych i uzasadnionych podstawach” oraz służyły osiągnięciu „zgodnych z prawem celów w ramach ogólnego interesu polityki kadrowej” (wyrok z dnia 26 marca 2019 r., Komisja/Włochy, C-621/16 P, EU:C:2019:251, pkt 89).

- 69 Tym samym szeroki zakres uznania przysługujący instytucjom Unii w kwestiach organizacji ich służb, a także EPSO na warunkach przedstawionych w pkt 68 niniejszego wyroku, musi obowiązkowo mieścić się w granicach art. 1d regulaminu pracowniczego urzędników, tak że odmienne traktowanie ze względu na język wynikające z ograniczenia systemu językowego konkursu do zawężonej liczby języków urzędowych można dopuścić tylko wtedy, gdy takie ograniczenie jest obiektywnie uzasadnione i proporcjonalne w stosunku do rzeczywistych potrzeb służby. Ponadto jakikolwiek warunek dotyczący szczególnych umiejętności językowych powinien opierać się na jasnych, obiektywnych i możliwych do przewidzenia kryteriach, pozwalających kandydatom zrozumieć powody wprowadzenia tego warunku, a sądom Unii sprawować kontrolę nad jego zgodnością z prawem (zob. podobnie wyrok z dnia 26 marca 2019 r., Komisja/Włochy, C-621/16 P, EU:C:2019:251, pkt 90–93 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 70 Instytucja, która ograniczyła system językowy postępowania w sprawie naboru do zawężonej liczby języków urzędowych Unii, powinna wykazać, że takie ograniczenie jest w stanie odpowiadać rzeczywistym potrzebom dotyczącym obowiązków, które mają wykonywać zatrudnione osoby, że jest proporcjonalne w stosunku do tych potrzeb oraz że opiera się na jasnych, obiektywnych i możliwych do przewidzenia kryteriach, podczas gdy do Sądu należy zbadanie *in concreto* obiektywnie uzasadnionego i proporcjonalnego charakteru tego ograniczenia w świetle wspomnianych potrzeb (zob. podobnie wyrok z dnia 26 marca 2019 r., Komisja/Włochy, C-621/16 P, EU:C:2019:251, pkt 93, 94).
- 71 W ramach tego badania Sąd Unii winien dokonywać kontroli nie tylko materialnej prawdziwości powoływanych dowodów, ich wiarygodności i spójności, ale również tego, czy te dowody stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, oraz czy ich charakter może służyć na poparcie wyciągniętych z nich wniosków (wyrok z dnia 26 marca 2019 r., Komisja/Włochy, C-621/16 P, EU:C:2019:251, pkt 104).
- 72 W części pierwszej niniejszego zarzutu Komisja zarzuca zasadniczo Sądowi, że zbadał on uzasadnienie ograniczenia wyboru języka 2 konkursu w świetle celu, który nie odpowiada celowi przyjętemu w spornym ogłoszeniu o konkursie.
- 73 Tymczasem należy stwierdzić, że zarzut ten opiera się na błędnym rozumieniu pkt 137 i 159–161 zaskarżonego wyroku, których treść została przypomniana w pkt 37, 42 i 43 niniejszego wyroku.
- 74 Z tych punktów zaskarżonego wyroku, odczytywanych w ich kontekście, wynika bowiem, że to właśnie w świetle „konieczności zatrudnienia administratorów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków”, przedstawionej w szczególności w pkt 1ppkt (i) załącznika II do spornego ogłoszenia o konkursie jako uzasadnienie takiego ograniczenia, Sąd zbadał, czy przedstawione przez Komisję dowody dotyczące jej wewnętrznej praktyki językowej i języków używanych przez personel tej instytucji pełniący obowiązki z zakresu audytu mogą wykazać obiektywnie uzasadniony charakter i proporcjonalny charakter tego ograniczenia.
- 75 I tak, co się tyczy w pierwszej kolejności pkt 137 zaskarżonego wyroku, poprzez stwierdzenie, że „nie można domniemywać, bez dalszych wyjaśnień, że nowo zatrudniony urzędnik, który nie włada żadnym [językiem uznawanym za język 2], nie byłby zdolny do niezwłocznego świadczenia użytecznej pracy w instytucji”, Sąd w żaden sposób nie podważył interesu służby polegającego na

naborze administratorów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków, lecz przeciwnie, starał się ustalić, czy informacje przedstawione przez Komisję w odniesieniu do jej wewnętrznej praktyki językowej wykazują, że w celu zaspokojenia tego interesu konieczne jest, uwzględniając specyfikę funkcjonalną stanowisk określonych w spornym ogłoszeniu o konkursie oraz języki faktycznie używane przez dane służby w ich codziennej pracy, aby wybór języka 2 tego konkursu ograniczał się do języków angielskiego, francuskiego i niemieckiego (zob. także w odniesieniu do orzecznictwa Sądu przytoczonego w pkt 137 wyrok z dnia 26 marca 2019 r., Komisja/Włochy, C-621/16 P, EU:C:2019:251, pkt 106).

- 76 Poza tym, postępując w ten sposób, Sąd nie uchybił ciężacemu na nim obowiązkowi uzasadnienia ani nie przekroczył granic kontroli sądowej.
- 77 Zgodnie bowiem z orzecznictwem przypomnianym w pkt 70 i 71 niniejszego wyroku Sąd słusznie i nie przekraczając granic kontroli zbadał, czy ograniczenie wyboru języka 2 było obiektywnie uzasadnione koniecznością zatrudnienia administratorów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków i czy wymagany poziom znajomości języków był proporcjonalny do rzeczywistych potrzeb służby.
- 78 Co się tyczy argumentacji Komisji dotyczącej jej własnych procedur decyzyjnych i zarzucenia Sądowi, że błędnie powołał się na wyrok z dnia 15 września 2016 r., Włochy/Komisja (T-353/14 i T-17/15, EU:T:2016:495), a także że przyjął, iż obowiązki, których dotyczy sporne ogłoszenie o konkursie, mają szczególny charakter, po to, aby odrzucić uzasadnienie wskazujące na cel w postaci zatrudnienia administratorów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków, należy przede wszystkim zauważyć, że Sąd zbadał wszystkie dokumenty przedstawione przez Komisję i że po zakończeniu tego badania doszedł do wniosku, że nie wynikało z nich istnienie niezbędnego związku między procedurami decyzyjnymi Komisji a obowiązkami z zakresu audytu, które mogliby wykonywać laureaci spornego konkursu. Tymczasem Komisja nie kwestionuje tego wniosku, lecz ogranicza się do twierdzenia, że używanie innego języka niż trzy rozpatrywane języki byłoby „niemożliwe”.
- 79 Następnie, chociaż pkt 121 wyroku z dnia 15 września 2016 r., Włochy/Komisja (T-353/14 i T-17/15, EU:T:2016:495), do którego odnosi się pkt 137 zaskarżonego wyroku, dotyczy argumentacji Komisji na temat języków używanych w Coreperze, należy zauważyć, że Sąd stwierdził również w pkt 122 tego wyroku, że co do zasady, jeśli chodzi o argumenty dotyczące używania jednego lub większej liczby języków jako „języków obrad” instytucji Unii, nie można domniemywać, bez dalszych wyjaśnień, że nowo zatrudniony urzędnik, który nie włada żadnym z tych języków, nie będzie zdolny świadczyć niezwłocznie użytecznej pracy w rozpatrywanej instytucji. Wynika z tego, że Komisja nie ma w każdym razie podstaw, by twierdzić, że Sąd naruszył swoje własne orzecznictwo.
- 80 Co się tyczy wreszcie szczególnego charakteru obowiązków, których dotyczy sporne ogłoszenie o konkursie, należy zauważyć, że Sąd stwierdził w pkt 137 zaskarżonego wyroku, iż uzasadnienie opierające się na celu w postaci zatrudnienia administratorów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków nie zostało poparte wystarczającymi powodami w sposób wymagany prawem.
- 81 W tym względzie Sąd poprzestał na przeprowadzeniu, zgodnie z tym, co zostało przypomniane w pkt 70 i 71 niniejszego wyroku, badania niezbędnego do określenia znajomości języków, której Komisja może obiektywnie wymagać w interesie służby, w świetle konkretnych obowiązków, o których mowa w spornym ogłoszeniu o konkursie.

- 82 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o zarzuty szczegółowe Komisji skierowane przeciwko pkt 159–161 zaskarżonego wyroku, należy zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 70 niniejszego wyroku do Komisji należało wykazanie, że ograniczenie wyboru języka 2 konkursu było w stanie odpowiadać na rzeczywiste potrzeby związane z obowiązkami, jakie mają wykonywać zatrudnione osoby.
- 83 To właśnie zbadał Sąd w pkt 159–161 zaskarżonego wyroku, gdy stwierdził, że dane przedstawione przez Komisję w odniesieniu do znajomości języków przez personel tej instytucji pełniący obowiązki z zakresu audytu prowadzą co najwyżej do wniosku, że o ile gruntowna znajomość języka angielskiego mogłaby przysporzyć korzyści w komunikacji wewnętrznej laureatom spornego konkursu, a tym samym umożliwić im gotowość do niezwłocznego podjęcia obowiązków w kontekście tej komunikacji, o tyle taki wniosek nie może zostać wyciągnięty co do gruntownej znajomości języków francuskiego i niemieckiego.
- 84 W konsekwencji Sąd mógł słusznie skonkludować, że Komisja nie wykazała, iż zadowalająca znajomość jednego z tych dwóch pozostałych języków przysparza korzyści w kontekście realizacji celu w postaci naboru administratorów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków.
- 85 Ponieważ żaden z zarzutów szczegółowych nie jest zasadny, część pierwszą zarzutu pierwszego należy oddalić.

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej naruszenia prawa przy określaniu ciężaru dowodu i obowiązku uzasadnienia ciężącego na Komisji w ogłoszeniu o konkursie

– *Argumentacja stron*

- 86 Komisja twierdzi, że Sąd naruszył prawo, gdy w sposób nadmiernie rygorystyczny określił zarówno obowiązek podania w spornym ogłoszeniu o konkursie uzasadnienia rozpatrywanego ograniczenia, jak i ciężar udowodnienia zasadności tego uzasadnienia.
- 87 I tak, po pierwsze, nałożony przez Sąd na Komisję ciężar dowodu w celu wykazania istnienia powołanych względów uzasadniających znacznie wykraczał poza wymagany przez orzecznictwo stopień precyzji, ponieważ Sąd orzekł w pkt 113 ostatnie zdanie, w pkt 138 zdanie pierwsze i w pkt 157 zaskarżonego wyroku, że Komisja nie wykazała, iż trzy języki kwalifikujące się jako język 2 w spornym ogłoszeniu o konkursie były faktycznie trzema językami używanymi codziennie przez „wszystkie służby” tej instytucji.
- 88 Po drugie, Sąd w pkt 144 zaskarżonego wyroku wymagał wykazania „wyłączonego używania” tych trzech języków w procedurach decyzyjnych Komisji, podczas gdy w ogłoszeniu tym wskazano, że instytucje Unii używają wspomnianych języków nie wyłącznie, lecz głównie. A zatem Sąd powinien był sprawdzić, czy te trzy języki były rzeczywiście językami najczęściej używanymi przez instytucję, a nie tylko i wyłącznie jedynymi używanymi językami. Ponadto Sąd popełnił ten sam błąd w pkt 159–161 tego wyroku, gdyż dodał kryterium badania, zgodnie z którym konieczne jest dokonanie oceny, czy rozpatrywane trzy języki przyznają „szczególną korzyść” kandydatom w spornym konkursie.
- 89 Po trzecie, wbrew temu, co twierdzi Sąd w pkt 147 zdanie ostatnie zaskarżonego wyroku, do Komisji nie należy wskazanie tego z trzech języków, który może być używany, a względne znaczenie każdego z tych języków jest nieistotne.

- 90 Po czwarte, Komisja zarzuca Sądowi, że w pkt 193 zaskarżonego wyroku odrzucił wszystkie przedstawione przez nią dane statystyczne ze względu na to, iż nie można domniemywać, aby prawidłowo odzwierciedlały znajomość języków przez potencjalnych kandydatów biorących udział w rozpatrywanym konkursie.
- 91 Zdaniem tej instytucji standard dowodu wymagany zgodnie z orzecznictwem Trybunału odnosi się do identyfikacji języków urzędowych, których znajomość jest najbardziej rozpowszechniona w Unii. W związku z tym ograniczenie wyboru języka 2 konkursu jest uzasadnione obiektywnymi względami dotyczącymi rozpowszechnienia języków, pozwalającymi rozsądnie wywnioskować, że dane te odpowiadają znajomości języków, jaką posiadają osoby pragnące uczestniczyć w konkursach Unii. W tych okolicznościach do Komisji nie należy udowadnianie, że prawidłowo ustalono taką odpowiedniość.
- 92 Ponadto wniosek zawarty w pkt 197 zdanie pierwsze zaskarżonego wyroku również narusza prawo, ponieważ opiera się on na tym samym błędnym założeniu.
- 93 Wreszcie, po piąte, Komisja podnosi, że w pkt 139 zaskarżonego wyroku Sąd przeprowadził oceny czysto hipotetyczne, ograniczając w istotny sposób zakres komunikatu SEC(2000) 2071/6.
- 94 Republika Włoska i Królestwo Hiszpanii kwestionują tę argumentację.

– *Ocena Trybunału*

- 95 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że jak wynika z pkt 69 niniejszego wyroku, każdy warunek dotyczący szczególnej umiejętności językowej musi opierać się na jasnych, obiektywnych i możliwych do przewidzenia kryteriach umożliwiających kandydatom zrozumienie powodów tego warunku, a sądom Unii – kontrolę jego zgodności z prawem.
- 96 Uzasadnienie decyzji instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii ma szczególne znaczenie, ponieważ pozwala zainteresowanemu na podjęcie decyzji, z pełną znajomością rzeczy, czy zamierza on wnieść skargę na tę decyzję, właściwemu sądowi zaś na dokonanie kontroli, a zatem stanowi jedną z przesłanek skuteczności kontroli sądowej gwarantowanej przez art. 47 karty praw podstawowych (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 103 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 97 W odniesieniu do ograniczenia wyboru języka 2 w ogłoszeniu o konkursie Trybunał orzekł, że zadaniem Sądu jest zbadanie, czy to ogłoszenie, przepisy ogólne mające zastosowanie do konkursów otwartych lub też środki dowodowe przedstawione przez Komisję zawierają „konkretne wskazówki” pozwalające obiektywnie wykazać istnienie interesu służby, który mógłby uzasadnić to ograniczenie (zob. podobnie wyrok z dnia 26 marca 2019 r., Komisja/Włochy, C-621/16 P, EU:C:2019:251, pkt 95).
- 98 W związku z tym Sąd słusznie przeprowadził to badanie w zaskarżonym wyroku a w pkt 100, po wykonaniu w szczególności w pkt 93–99 analizy, której treść przedstawiono w pkt 28 i 29 niniejszego wyroku, stwierdził, że przedstawiony w tym ogłoszeniu powód dotyczący konieczności, aby nowo zatrudnione osoby były gotowe do niezwłocznego podjęcia obowiązków, nawet rozpatrywany w świetle opisu obowiązków zawartych w spornym ogłoszeniu o konkursie,

nie może, biorąc pod uwagę niejednoznaczny i ogólny charakter tego ogłoszenia oraz w braku konkretnych informacji w tym ogłoszeniu na jego poparcie, uzasadniać ograniczenia wyboru języka 2 konkursu do języków angielskiego, francuskiego i niemieckiego.

- 99 Ponadto Komisja podkreśliła w odwołaniu, że nie podważa pkt 86–100 zaskarżonego wyroku.
- 100 W drugiej kolejności w zakresie, w jakim Komisja zarzuca Sądowi nałożenie na nią nieproporcjonalnego ciężaru dowodu, z pkt 70 i 71 niniejszego wyroku wynika, że po pierwsze, Komisja powinna była wykazać w ramach niniejszej sprawy, że ograniczenie wyboru języka 2 konkursu jest w stanie odpowiedzieć na rzeczywiste potrzeby związane z obowiązkami, jakie mają wykonywać zatrudnione osoby, oraz że jest ono proporcjonalne do tych potrzeb, a także oparte na jasnych, obiektywnych i możliwych do przewidzenia kryteriach, po drugie zaś, Sąd musiał przeprowadzić badanie *in concreto* obiektywnie uzasadnionego i proporcjonalnego charakteru tego ograniczenia w świetle tych potrzeb poprzez dokonanie kontroli nie tylko materialnej prawdziwości powołanych przez Komisję dowodów, ich wiarygodności i spójności, ale również tego, czy te dowody stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny uzasadnienia wspomnianego ograniczenia, oraz czy ich charakter może służyć na poparcie wyciągniętych z nich wniosków.
- 101 Tymczasem to właśnie uczynił Sąd, badając w pkt 106–199 zaskarżonego wyroku okoliczności przedstawione przez Komisję na poparcie uzasadnienia dotyczącego konieczności, aby nowo zatrudnione osoby były gotowe do niezwłocznego podjęcia obowiązków.
- 102 Po pierwsze, co się tyczy zarzutów szczegółowych dotyczących pkt 113 zdanie ostatnie, pkt 138 zdanie pierwsze i pkt 157 zaskarżonego wyroku, których treść została przedstawiona w pkt 33, 38 i 41 niniejszego wyroku, należy stwierdzić, że wbrew temu, co twierdzi Komisja, Sąd w żaden sposób nie wymagał, aby w celu wykazania uzasadnionego charakteru rozpatrywanego ograniczenia Komisja udowodniła, że języki angielski, francuski i niemiecki są używane przez wszystkie jej służby w codziennej pracy.
- 103 Wobec tego w pkt 113 zaskarżonego wyroku Sąd jedynie zbadał argument Komisji, zgodnie z którym komunikat SEC(2000) 2071/6, a w szczególności jego pkt 2.2, ogranicza liczbę „języków roboczych” tej instytucji do trzech, a następnie stwierdził, że biorąc pod uwagę w szczególności kontekst tego punktu, który odnosi się do podejmowania decyzji przez kolegium członków Komisji w procedurze pisemnej, samo odwołanie się do „trzech języków roboczych Komisji” nie wystarcza do wykazania zasadności tego argumentu.
- 104 Według tej samej logiki w pkt 136–138 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, w stosunku do wszystkich przedstawionych przez Komisję dowodów dotyczących jej wewnętrznej praktyki językowej, że w zakresie, w jakim ich jedynym celem jest określenie języków niezbędnych do prowadzenia różnych procedur decyzyjnych Komisji, i w zakresie, w jakim nie wynika z nich, że istnieje konieczny związek między tymi procedurami a obowiązkami, jakie mieliby wykonywać laureaci spornego konkursu, ani że wszystkie trzy języki uznane za „języki proceduralne” są faktycznie używane przez jej służby w ich codziennej pracy, owe dowody nie mogą uzasadniać rozpatrywanego ograniczenia w świetle specyfiki funkcjonalnej stanowisk określonych w spornym ogłoszeniu o konkursie.
- 105 Ponadto w pkt 157 zaskarżonego wyroku Sąd wskazał, że dostarczone przez Komisję dane dotyczące znajomości języków przez personel tej instytucji pełniący obowiązki z zakresu audytu nie pozwalają ani same w sobie, ani w połączeniu z informacjami dotyczącymi jej praktyki

językowej, ustalić, który język lub które języki wehikularne są rzeczywiście używane przez służby tej instytucji, od których pochodzą te dane, w pracy codziennej, a nawet który język lub które języki są niezbędne do wykonywania obowiązków określonych w spornym ogłoszeniu o konkursie, i że w związku z tym dane te nie pozwalają ustalić, który język lub które języki musieliby znać w stopniu zadowalającym laureaci tego konkursu, aby być gotowi do niezwłocznego podjęcia obowiązków administratorów.

- 106 Z pkt 113, 138 i 157 zaskarżonego wyroku w świetle ich kontekstu wynika zatem, że Sąd zbadał jedynie, zresztą słusznie, czy dowody przedstawione przez Komisję na poparcie uzasadnienia dotyczącego konieczności, aby nowo zatrudnione osoby były gotowe do niezwłocznego podjęcia obowiązków, mogą wykazać, że personel służb, w których kandydaci biorący udział w rozpatrywanym konkursie prawdopodobnie zostaną co do zasady zatrudnieni, faktycznie posługuje się językami angielskim, francuskim i niemieckim w ramach wykonywania swoich stałych zadań, a tym samym, czy posługiwanie się przez tych kandydatów co najmniej jednym z tych języków w stopniu zadowalającym jest zarazem konieczne i wystarczające dla umożliwienia niezwłocznego podjęcia przez nich obowiązków.
- 107 Po drugie, te same rozważania odnoszą się do zarzutu szczegółowego skierowanego przeciwko ocenie Sądu zawartej w pkt 144 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą w każdym razie i niezależnie nawet od istnienia związku między procedurami decyzyjnymi Komisji a konkretnymi obowiązkami, o których mowa w spornym ogłoszeniu o konkursie, przedstawione przez nią argumenty dotyczące jej praktyki językowej nie wskazują na wyłączne używanie trzech języków „proceduralnych”. We wspomnianym pkt 144 Sąd wskazał bowiem jedynie tytułem uzupełnienia, że omawiane dowody nie mogą wesprzeć wniosku, zgodnie z którym postępowania te ograniczają się do tych trzech języków. Ponadto możliwość wykonywania przez personel służby, w której prawdopodobnie zostaną zatrudnieni kandydaci biorący udział w konkursie, ich stałych zadań w innych językach niż te, do których ogranicza się wybór języka 2 konkursu, może w danym wypadku podawać w wątpliwość konieczność posługiwania się przez tych kandydatów jednym z tych języków celem gotowości do niezwłocznego podjęcia obowiązków.
- 108 Ponadto zarzut szczegółowy Komisji, zgodnie z którym Sąd wymagał w pkt 159–161 zaskarżonego wyroku, by zadowalająca znajomość jednego z języków kwalifikujących się jako język 2 spornego konkursu przyznawała szczególną korzyść laureatom, opiera się na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku.
- 109 Sąd stwierdził bowiem w pkt 161 zaskarżonego wyroku, że dane przedstawione przez Komisję w odniesieniu do znajomości języków przez personel tej instytucji pełniący obowiązki z zakresu audytu prowadzą co najwyżej do wniosku, że o ile znajomość języka angielskiego mogłaby przysporzyć laureatom spornego konkursu korzyści w komunikacji wewnętrznej, a tym samym umożliwić im gotowość do niezwłocznego podjęcia obowiązków w kontekście tej komunikacji, o tyle taki wniosek nie odnosi się do znajomości języków niemieckiego i francuskiego.
- 110 W konsekwencji Sąd mógł słusznie dojść do wniosku, że Komisja nie zdołała wykazać, iż zadowalająca znajomość języka francuskiego lub niemieckiego, w przeciwieństwie do kombinacji zawierającej inny język urzędowy Unii, jest niezbędna dla zagwarantowania realizacji celu polegającego na naborze administratorów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków.
- 111 Po trzecie, z powyższych rozważań wynika, że nie można zarzucać Sądowi, iż orzekł w pkt 147 zdanie ostatnie zaskarżonego wyroku, że pisma pochodzące od sekretarza generalnego Komisji, które Komisja przedstawiła i które przyznają, zgodnie z dokumentem zatytułowanym „Wymogi

językowe mające zastosowanie do poszczególnych procedur przyjmowania aktów”, trwałe odstępstwa w niektórych dziedzinach poprzez zezwolenie na przedstawienie projektów aktu w jednym języku „proceduralnym”, nie pozwalają na wyciągnięcie użytecznych wniosków, ponieważ nie wskazują one języka, który może być konkretnie używany.

- 112 Po czwarte, jeśli chodzi o zarzut szczegółowy Komisji skierowany przeciwko pkt 193 i 197 zaskarżonego wyroku, należy stwierdzić, że opiera się on na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku. Przede wszystkim wbrew temu, co twierdzi Komisja, Sąd w owym pkt 193 wcale nie odrzucił w całości uwzględnienia danych statystycznych dotyczących języków najczęściej nauczanych w 2012 r. na poziomie szkolnictwa średniego niższego szczebla z tego względu, że Komisja nie wykazała, iż prawidłowo odzwierciedlają znajomość języków potencjalnych kandydatów w spornym konkursie, lecz po prostu zauważył, że moc dowodowa tych danych jest mniejsza, ponieważ odnoszą się one do ogółu obywateli Unii, w tym osób, które nie osiągnęły pełnoletności.
- 113 Następnie Komisja nie kwestionuje dokonanej przez Sąd w pkt 194 zaskarżonego wyroku oceny, zgodnie z którą jedyną rzeczą, którą dane te mogłyby wykazać, jest to, że liczba potencjalnych kandydatów, na których sytuację ma wpływ rozpatrywane ograniczenie, jest mniejsza, niż gdyby wybór ten ograniczał się do innych języków.
- 114 Wreszcie i przede wszystkim, jak wskazał zasadniczo Sąd w pkt 195 zaskarżonego wyroku, te same dane nie mogą wykazać, że ograniczenie wyboru języka 2 konkursu jest odpowiednie i konieczne do realizacji celu naboru laureatów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków. W konsekwencji w zakresie, w jakim Sąd stwierdził, w szczególności w pkt 149 i 188 tego wyroku, że Komisja nie przedstawiła tego dowodu, dane statystyczne dotyczące najczęściej nauczanych języków nie mogły wykazać, że ograniczenie to było obiektywnie uzasadnione w świetle tego celu.
- 115 Po piąte, poprzez zakwestionowanie oceny zawartej w pkt 139 zaskarżonego wyroku i przedstawionej w pkt 38 niniejszego wyroku, którą Komisja uważa za hipotetyczną, oraz twierdzenie, że Sąd znacznie ograniczył zakres komunikatu SEC(2000) 2071/6, Komisja nie powołuje się na naruszenie prawa, lecz zwraca się do Trybunału o zastąpienie oceny Sądu własną oceną tego środka dowodowego.
- 116 Tymczasem z art. 256 ust. 1 TFUE i z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że odwołanie ogranicza się do kwestii prawnych, a zatem jedynie Sąd jest właściwy do ustalenia i oceny istotnych okoliczności faktycznych oraz dowodów. Ocena tych okoliczności faktycznych i dowodów nie stanowi zatem, z zastrzeżeniem wypadków przeinaczenia, kwestii prawnej poddanej jako taka kontroli Trybunału w postępowaniu odwoławczym (postanowienie z dnia 27 stycznia 2022 r., FT i in./Komisja, C-518/21 P, niepublikowane, EU:C:2022:70, pkt 12 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 117 Z całości powyższych rozważań wynika, że część drugą zarzutu pierwszego należy oddalić.

W przedmiocie części trzeciej, dotyczącej tego, że Sąd wymagał przedstawienia wiążącego aktu prawnego w celu uzasadnienia ograniczenia wyboru drugiego języka w spornym ogłoszeniu o konkursie

– *Argumentacja stron*

- 118 Komisja utrzymuje, że w pkt 132–135 zaskarżonego wyroku Sąd ograniczył zakres przedstawionych przez nią dowodów dotyczących jej wewnętrznej praktyki językowej na podstawie błędnego kryterium oceny, a mianowicie istnienia wiążącego aktu prawnego określającego języki robocze zainteresowanej instytucji. Tymczasem ani z art. 1d ust. 6 regulaminu pracowniczego, ani z orzecznictwa Trybunału nie wynika, że jedynie takie akty mogą uzasadniać ograniczenie wyboru drugiego języka konkursu.
- 119 Ponadto zarówno pismo sekretarza generalnego Komisji dotyczące wykonania komunikatu SEC(2000) 2071/6, jak i „Wymogi językowe mające zastosowanie do poszczególnych procedur przyjmowania aktów” zawarte w Podręczniku procedur operacyjnych stanowią „zasady wewnętrzne” w rozumieniu pkt 2 załącznika II do spornego ogłoszenia o konkursie, ponieważ są one wiążące dla instytucji.
- 120 Republika Włoska i Królestwo Hiszpanii odrzucają tę argumentację.

– *Ocena Trybunału*

- 121 Jak zauważył rzecznik generalny w pkt 71–73 opinii, ta część trzecia zarzutu pierwszego, zgodnie z którą Sąd miał ograniczyć zakres dowodów dotyczących wewnętrznej praktyki językowej Komisji, ponieważ uznał, że jedynie wiążący akt prawny może uzasadniać ograniczenie językowe takie jak wprowadzone w spornym ogłoszeniu o konkursie, opiera się na błędnym rozumieniu pkt 132–135 zaskarżonego wyroku, których treść została przypomniana w pkt 35 niniejszego wyroku.
- 122 Z punktów tych w związku z pkt 136–149 zaskarżonego wyroku, przedstawionymi w pkt 36–39 niniejszego wyroku, wynika bowiem, że Sąd słusznie stwierdził, choć jedynie pod postacią wstępnych wyjaśnień, że informacji tych nie można analizować jako zasad stosowania ogólnego systemu językowego w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 1/58, by następnie zbadać w sposób szczegółowy, czy wspomniane informacje mogą uzasadniać rozpatrywane ograniczenie w świetle specyfiki funkcjonalnej stanowisk, o których mowa w spornym ogłoszeniu o konkursie. W związku z tym wskazany przez Sąd w pkt 135 zaskarżonego wyroku i zresztą niekwestionowany przez Komisję wniosek, zgodnie z którym tak nie jest, nie dotyczy braku wewnętrznej decyzji określającej języki robocze w Komisji, lecz okoliczności, że te same informacje mają jedynie na celu zdefiniowanie języków niezbędnych do przeprowadzania różnych procedur decyzyjnych Komisji.
- 123 Tym samym części trzeciej zarzutu pierwszego nie można uwzględnić.
- 124 Z powyższych rozważań wynika, że zarzut pierwszy odwołania należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego

- 125 Zarzut drugi składa się z siedmiu części, w których Komisja powołuje się na przeinaczenie dowodów przedstawionych przed Sądem oraz na naruszenie prawa.
- 126 Na wstępie należy przypomnieć, że na etapie odwołania dopuszczalne są zarzuty szczegółowe dotyczące ustaleń faktycznych i ich oceny w zaskarżonym orzeczeniu, jeżeli podniesiono, że Sąd dokonał ustaleń, których niezgodność z faktami wynika z akt sprawy, lub że przeinaczył dowody, które zostały mu przedstawione (wyrok z dnia 18 stycznia 2007 r., PKK i KNK/Rada, C-229/05 P, EU:C:2007:32, pkt 35).
- 127 W tym względzie, w sytuacji gdy strona wnosząca odwołanie powołuje się na przeinaczenie przez Sąd materiału dowodowego, musi ona – zgodnie z art. 256 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a także art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem – dokładnie wskazać, które dowody zostały jej zdaniem przeinaczone przez Sąd, oraz wykazać błędy w ocenie, które w jej opinii doprowadziły do takiego przeinaczenia. Ponadto takie przeinaczenie musi w oczywisty sposób wynikać z akt sprawy, bez konieczności dokonywania nowej oceny faktów i dowodów (wyrok z dnia 28 stycznia 2021 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, C-466/19 P, EU:C:2021:76, pkt 43).
- 128 Ponadto, o ile takie przeinaczenie może polegać na interpretacji dokumentu sprzecznej z jego treścią, o tyle musi ono wynikać w sposób oczywisty z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi i zakłada ono, że Sąd wyraźnie przekroczył granice rozsądnej oceny tych dowodów. W tym względzie nie wystarczy wykazać, że dokument mógłby być przedmiotem innej wykładni niż wykładnia przyjęta przez Sąd (wyrok z dnia 28 stycznia 2021 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, C-466/19 P, EU:C:2021:76, pkt 44).
- 129 To właśnie w świetle tych zasad należy zbadać siedem części zarzutu drugiego.

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej przeinaczenia komunikatu SEC(2000) 2071/6 i jego zatwierdzenia przez kolegium członków Komisji

– Argumentacja stron

- 130 Komisja twierdzi, że w pkt 112–117 i 138 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył znaczenie i zakres komunikatu SEC(2000) 2071/6. Po pierwsze, Komisja podkreśla w odniesieniu do pkt 113 zaskarżonego wyroku, że komunikat ten nie jest zwykłą ewaluacją procedur decyzyjnych instytucji, lecz wyraźnie ogranicza liczbę jej języków roboczych do trzech, jak stwierdzono w punkcie 2.2 omawianego komunikatu.
- 131 Po drugie, dokonane w owym pkt 2.2 odniesienie do okoliczności, że dokument może być zatwierdzony w języku oryginału, nie znosi wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 115 zaskarżonego wyroku, obowiązku zatwierdzenia go również w jednym z trzech języków roboczych.
- 132 Po trzecie, udziałowi służby tłumaczeniowej nie można nadać takiego znaczenia, jakie przypisał mu Sąd w pkt 116 i 138 zaskarżonego wyroku. Udział ten ma bowiem na celu wyłącznie zapewnienie skuteczniejszego zarządzania zasobami w poszczególnych służbach i nie zmienia faktu, że w szczególności służba będąca autorem projektu aktu, który ma zostać przedłożony

kolegium członków Komisji, musi – ze względu na swój aktywny udział w procedurze decyzyjnej i obowiązek przestrzegania ustaleń językowych, o których mowa w pkt 4 tego komunikatu – mieć w swych szeregach urzędników władających biegle trzema językami roboczymi.

- 133 Republika Włoska i Królestwo Hiszpanii twierdzą, że ta część zarzutu jest niedopuszczalna, ponieważ żądanie Komisji sprowadza się do zwrócenia się do Trybunału o dokonanie nowej oceny dowodów przedstawionych przez nią przed Sądem bez wykazania, że Sąd je przeinaczył.

– *Ocena Trybunału*

- 134 Należy stwierdzić, że wbrew w temu, co utrzymuje Komisja, Sąd podczas badania komunikatu SEC(2000) 2071/6, przeprowadzonego w pkt 112–117 i 138 zaskarżonego wyroku, których treść została przedstawiona w pkt 33 i 38 niniejszego wyroku, w żaden sposób nie przeinaczył jego treści.
- 135 W tym względzie należy zauważyć, że z pkt 1.2 komunikatu SEC(2000) 2071/6 wynika, iż jego celem jest określenie sposobów i środków zwiększenia skuteczności i przejrzystości procedur decyzyjnych. W tym zakresie w pkt 2 i 3 komunikatu określono obowiązujące procedury, a w pkt 4 zaproponowano sposoby ich uproszczenia, a także w pkt 5 inne środki, które należy podjąć. W szczególności w pkt 2.2 komunikatu zauważono między innymi, że w ramach procedury pisemnej „dokumenty należy rozpowszechniać w trzech językach roboczych Komisji”, natomiast w ramach procedury uprawnienia tekst decyzji, która ma zostać przyjęta, jest „przedstawiany w jednym języku roboczym lub w wersjach autentycznych”.
- 136 W związku z tym Sąd ewidentnie nie przeinaczył komunikatu SEC(2000) 2071/6, gdy stwierdził w pkt 113 zaskarżonego wyroku, że jego celem jest „przeprowadzeni[e] przeglądu poszczególnych rodzajów procedur podejmowania decyzji przez kolegium członków Komisji [...] oraz przedstawieni[e] propozycji jego uproszczenia”, a także, że „[t]o właśnie w tym kontekście i w odniesieniu do konkretnego rodzaju procedury, a mianowicie procedury pisemnej” pkt 2.2 komunikatu, którego rozpatrywany fragment został wiernie powtórzony, odnosi się do „języków roboczych”. Ponadto Sąd w żaden sposób nie przekroczył granic rozsądnej oceny tego pkt 2.2, gdy stwierdził, że samo to odniesienie nie wystarcza, by wykazać, że języki angielski, francuski i niemiecki są rzeczywiście używane przez wszystkie służby Komisji w ich codziennej pracy.
- 137 To samo odnosi się do dokonanego przez Sąd w pkt 115 zaskarżonego wyroku stwierdzenia, które jedynie wiernie powieliło pkt 2.2 komunikatu SEC(2000) 2071/6 w odniesieniu do systemu językowego mającego zastosowanie w ramach procedury uprawnienia, oraz oceny dokonanej w pkt 114 tego wyroku, że system ten wpływa na zakres tego odniesienia. Poza tym ustalenia tego nie podważa pkt 4 tego komunikatu, do którego odwołuje się Komisja, a w którym wskazuje się między innymi, że proponowane środki będą również skutkować uproszczeniem wymogów językowych w odniesieniu do decyzji, ponieważ w wypadku gdy akt przyjęto w drodze procedury pisemnej, „wniosek musi być dostępny przynajmniej w językach roboczych Komisji”, podczas gdy w wypadku decyzji podejmowanych w ramach procedur uprawnienia lub delegacji „tekst jest wymagany jedynie w języku lub językach adresata lub adresatów decyzji”.
- 138 Ponadto Sąd nie przeinaczył również pkt 5.2 komunikatu SEC(2000) 2071/6, zatytułowanego „Uproszczenie systemu językowego”, gdy wskazał w pkt 116 zaskarżonego wyroku, że „podkreślono [w nim] rolę Dyrekcji Generalnej (DG) [...] ds. Tłumaczeń Pisemnych”, ponieważ stanowi on, że „»jednym z głównych powodów opóźnień we wszczynaniu lub doprowadzaniu procedur pisemnych i procedur uprawnienia do końca jest konieczność oczekiwania na

tłumaczenia, które dodatkowo muszą być zweryfikowane przez prawników lingwistów», z czego wynika konieczność terminowego przekazywania odnośnych dokumentów [tej dyrekcji]”, oraz gdy stwierdził w pkt 114 tego wyroku, że pkt 5.2 był również odpowiedni, aby zniuansować fakt, że wspomniano o „językach roboczych” Komisji.

- 139 W związku z tym Sąd mógł stwierdzić w pkt 117 zaskarżonego wyroku, nie przeinaczając przy tym komunikatu SEC(2000) 2071/6, że pkt 2.2 tego komunikatu nie pozwala na wyciągnięcie użytecznych wniosków co do skutecznego używania języków angielskiego, francuskiego i niemieckiego w codziennej pracy służb Komisji ani tym bardziej w wykonywaniu obowiązków, o których mowa w spornym ogłoszeniu o konkursie.
- 140 Podobnie Sąd w żaden sposób nie przeinaczył pkt 5.2 wspomnianego komunikatu, gdy stwierdził w pkt 138 zaskarżonego wyroku, że treść tego punktu sugeruje, iż to nie służba materialnie odpowiedzialna za sporządzenie dokumentu, lecz Dyrekcja Generalna ds. Tłumaczeń Pisemnych sporządza wersje tego dokumentu w językach postępowania niezbędnych do przekazania ich kolegium członków Komisji, a służba ta ogranicza się do zadania weryfikacji przetłumaczonego tekstu.
- 141 Tymczasem w braku jakiegokolwiek przeinaczenia znaczenie przypisane przez Sąd takiej czy innej możliwości wyraźnie przewidzianej w rzeczonym komunikacie wchodzi w zakres oceny dowodów, która ze swej natury nie należy do kompetencji Trybunału na etapie odwołania.
- 142 W konsekwencji części pierwszej zarzutu drugiego odwołania nie można uwzględnić.

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej przeinaczenia regulaminu wewnętrznego oraz przepisów wykonawczych do niego

– Argumentacja stron

- 143 Komisja podnosi, że w pkt 119–126 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył związek między regulaminem wewnętrznym, przepisami wykonawczymi do tego regulaminu wewnętrznego, komunikatem SEC(2000) 2071/6 oraz dokumentem zatytułowanym „Wymogi językowe mające zastosowanie do poszczególnych procedur przyjmowania aktów”.
- 144 Sąd dokonał bowiem wybiórczej interpretacji przepisów wykonawczych do regulaminu wewnętrznego, nie biorąc pod uwagę tego, że przewodniczący Komisji może określić języki, w których dokumenty powinny być dostępne, uwzględniając minimalne potrzeby członków kolegium lub potrzeby związane z przyjęciem aktu.
- 145 Tymczasem przewodniczący Komisji skorzystał z tego uprawnienia, wydając komunikat SEC(2000) 2071/6.
- 146 W związku z tym, mimo że komunikat ten nie wymienia dokładnie trzech języków roboczych, które powinny być używane przez członków kolegium, potwierdza on praktykę wewnętrzną dotyczącą używania języków angielskiego, francuskiego czy niemieckiego w procedurach decyzyjnych Komisji.

147 Republika Włoska i Królestwo Hiszpanii twierdzą, że ta część zarzutu drugiego jest niedopuszczalna, ponieważ żądanie Komisji sprowadza się do zwrócenia się do Trybunału o dokonanie nowej oceny dowodów przedstawionych przez nią przed Sądem bez wykazania, że Sąd je przeinaczył.

– *Ocena Trybunału*

148 Należy stwierdzić, że Komisja nie kwestionuje tego, iż przed przystąpieniem do analizy treści dokumentu zatytułowanego „Wymogi językowe mające zastosowanie do poszczególnych procedur przyjmowania aktów” Sąd całkiem wiernie przytoczył w pkt 119–126 zaskarżonego wyroku właściwe przepisy regulaminu wewnętrznego i przepisów wykonawczych do niego.

149 Tym samym zarzuca ona Sądowi ograniczenie się do takiego przypomnienia, podczas gdy powinien był on stwierdzić, że dokumenty te potwierdzają używanie języków angielskiego, francuskiego i niemieckiego jako języków roboczych.

150 Tymczasem należy stwierdzić, że Komisja nie tylko podważa ocenę tych dokumentów, nie wykazując przy tym, w jaki sposób Sąd miałby je przeinaczyć, ale jej argumentacja opiera się ponadto na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku.

151 Wbrew bowiem temu, co utrzymuje Komisja, Sąd w żaden sposób nie ograniczył się do przedstawienia treści właściwych przepisów tych dokumentów. Przeciwnie, Sąd dokonał ich pełnej oceny, w połączeniu z innymi informacjami na temat wewnętrznej praktyki językowej Komisji, w tym z komunikatem SEC(2000) 2071/6, i stwierdził, po pierwsze, w pkt 132 zaskarżonego wyroku, że dokumenty te, rozpatrywane jako całość, „ukazują jedynie utrwaloną od dawna praktykę administracyjną w ramach tej instytucji, polegającą na posługiwaniu się językami angielskim francuskim i niemieckim w charakterze językami, w których należy sporządzać dokumenty w celu przedłożenia ich do zatwierdzenia przez kolegium członków Komisji”, a po drugie, w pkt 137 i 138 tego wyroku, że z dokumentów tych ani z innych informacji zawartych w aktach sprawy nie wynika, że „istnieje związek między procedurami decyzyjnymi Komisji, w szczególności procedurami w ramach kolegium jej członków, a obowiązkami, jakie mają wykonywać laureaci rozpatrywanego konkursu”, i że „w swojej codziennej pracy jej służby faktycznie posługują się trzema [rozpatrywanymi] językami”. To właśnie z tego powodu Sąd stwierdził w pkt 149 wspomnianego wyroku, że te same dokumenty nie pozwalają wykazać, iż rozpatrywane ograniczenie jest w stanie odpowiedzieć na rzeczywiste potrzeby służby, a tym samym wykazać istnienie, w świetle specyfiki funkcjonalnej stanowisk, o których mowa w tym ogłoszeniu, interesu służby polegającego na tym, by nowo zatrudnione osoby były gotowe do niezwłocznego podjęcia obowiązków.

152 Komisja ogranicza się zatem w rzeczywistości do twierdzenia, że dokumenty, na które się powołuje, mogą być przedmiotem wykładni odmiennej od tej przyjętej przez Sąd, co nie stanowi, jak przypomniano w pkt 128 niniejszego wyroku, dowodu na przeinaczenie tych dokumentów.

153 Z tego wynika, że nie można uwzględnić części drugiej zarzutu drugiego odwołania.

W przedmiocie części trzeciej, dotyczącej przeinaczenia zawartej w Podręczniku procedur operacyjnych sekcji odnoszącej się do „Wymogów językowych mających zastosowanie do poszczególnych procedur przyjmowania aktów”

– *Argumentacja stron*

- 154 Komisja podnosi, że Sąd przeinaczył w pkt 145–149 zaskarżonego wyroku znaczenie i zakres dokumentu zatytułowanego „Wymogi językowe mające zastosowanie do poszczególnych procedur przyjmowania aktów”.
- 155 Komisja twierdzi w szczególności, że Sąd w swojej ocenie tego dokumentu ewidentnie pominął dwa aspekty. I tak Sąd pominął fakt, że po pierwsze, istnienie systemu odstępstw raczej wzmacnia, niż podważa zasadę trzech języków proceduralnych, a po drugie, dokument ten jednoznacznie potwierdza, że to służby instytucji powinny spełniać określone w nim wymogi językowe.
- 156 Republika Włoska i Królestwo Hiszpanii twierdzą, że ta część zarzutu drugiego jest niedopuszczalna, ponieważ żądanie Komisji sprowadza się do zwrócenia się do Trybunału o dokonanie nowej oceny dowodów przedstawionych przez nią przed Sądem bez wykazania, że Sąd je przeinaczył.

– *Ocena Trybunału*

- 157 Należy stwierdzić, że poprzez ten zarzut szczegółowy Komisja w rzeczywistości żąda, aby Trybunał zastąpił dokonaną przez Sąd ocenę dokumentu „Wymogi językowe mające zastosowanie do poszczególnych procedur przyjmowania aktów” swoją własną oceną, lecz sama nie wykazuje przy tym, że Sąd w oczywisty sposób przekroczył granice rozsądnej oceny tego dokumentu.
- 158 W związku z tym argumentacja ta nie stanowi – jak przypomniano w pkt 128 niniejszego wyroku – wykazania przeinaczenia dokumentu zatytułowanego „Wymogi językowe mające zastosowanie do poszczególnych procedur przyjmowania aktów”.
- 159 W tych okolicznościach trzecia część zarzutu drugiego jest niedopuszczalna.

W przedmiocie czwartej części zarzutu, dotyczącej braku całościowej oceny komunikatu SEC(2000) 2071/6, regulaminu wewnętrznego i przepisów wykonawczych do niego oraz sekcji odnoszącej się do „Wymogów językowych mających zastosowanie do poszczególnych procedur przyjmowania aktów”

– *Argumentacja stron*

- 160 Komisja utrzymuje, że poprzez zakwalifikowanie w pkt 132 zaskarżonego wyroku komunikatu SEC(2000) 2071/6, regulaminu wewnętrznego i przepisów wykonawczych do niego, a także dokumentu zatytułowanego „Wymogi językowe mające zastosowanie do poszczególnych procedur przyjmowania aktów” jako ukazujących praktykę administracyjną Sąd pominął fakt, że dokumenty te ustanawiają normę wiążącą dla przyjmowania aktów przez Komisję.

161 W tych okolicznościach Sąd przeinaczył w pkt 132–137 i 139 zaskarżonego wyroku te dokumenty, gdyż odmówił im statusu zasad wewnętrznych, o których mowa w pkt 2 załącznika II do spornego ogłoszenia o konkursie, który powinien był uwzględnić w celu dokonania oceny zgodności z prawem uzasadnienia przedstawionego w odniesieniu do obiektywnego i proporcjonalnego charakteru rozpatrywanego ograniczenia.

162 Republika Włoska i Królestwo Hiszpanii twierdzą, że ta część zarzutu drugiego jest niedopuszczalna, ponieważ żądanie Komisji sprowadza się do zwrócenia się do Trybunału o dokonanie nowej oceny dowodów przedstawionych przez nią przed Sądem bez wykazania, że Sąd je przeinaczył.

– *Ocena Trybunału*

163 Na wstępie należy przypomnieć, że w pkt 136 i 137 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, iż jedynym celem dokumentów wymienionych w pkt 107 i 108 tego wyroku było określenie języków niezbędnych do prowadzenia różnych procedur decyzyjnych tej instytucji, lecz dokumenty te nie pozwalają ustalić koniecznego związku między tymi procedurami a obowiązkami, jakie mogą wykonywać laureaci spornego konkursu.

164 Komisja uważa, że biorąc pod uwagę moc wiążącą systemu językowego w ramach tej instytucji, Sąd nie mógł stwierdzić braku takiego związku bez przeinaczenia jednocześnie tych dokumentów.

165 Tymczasem, po pierwsze, z pkt 122 niniejszego wyroku wynika, że wbrew temu, co wydaje się uważać Komisja, Sąd nie doszedł do takiego wniosku na tej podstawie, że system językowy mający zastosowanie do różnych procedur decyzyjnych nie ma mocy wiążącej w ramach tej instytucji.

166 Po drugie, Komisja nie wykazała, że poprzez taką konkluzję Sąd ewidentnie przekroczył granice rozsądnej oceny rzeczonych dokumentów, które – wbrew temu, co wydaje się twierdzić Komisja – oceniał zarówno indywidualnie, jak i całościowo.

167 Z powyższych rozważań wynika, że nie można uwzględnić części czwartej zarzutu drugiego.

W przedmiocie części piątej zarzutu dotyczącej przeinaczenia komunikatu SEC(2006) 1489 wersja ostateczna

– *Argumentacja stron*

168 Komisja uważa, że w pkt 140–143 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył komunikat SEC(2006) 1489 wersja ostateczna, a w szczególności załącznik do niego, zatytułowany „Zasady tłumaczenia po 2006 r.”.

169 W szczególności Komisja zarzuca Sądowi, że ten nie uwzględnił, gdy zauważył w pkt 141 tego wyroku, że owe zasady w zakresie tłumaczeń odnosiły się do dokumentów sporządzonych w językach angielskim, francuskim i niemieckim nie jako językach oryginału, lecz jako językach docelowych, okoliczności, że te trzy języki były językami tłumaczeń dokumentów do użytku wewnętrznego oraz że najważniejszą część dokumentów przeznaczonych do takiego użytku należało tłumaczyć jedynie na te języki. Tak więc służby instytucji powinny pracować na podstawie tłumaczenia dokumentu na jeden z tych języków.

- 170 Okoliczność, że niektóre dokumenty są przetłumaczone na wszystkie języki urzędowe, jest w tym względzie bez znaczenia, ponieważ takie tłumaczenie dotyczy wyłącznie dokumentów przeznaczonych do użytku zewnętrznego.
- 171 Ponadto przeprowadzone w pkt 142 zaskarżonego wyroku badanie argumentu dotyczącego „szarych” tłumaczeń stanowi dodatkowe przeinaczenie, ponieważ Sąd skoncentrował się na treści bardzo ograniczonego punktu spornego dokumentu, pomijając szerszy zakres wynikający z jego reszty.
- 172 Republika Włosa i Królestwo Hiszpanii twierdzą, że ta część zarzutu drugiego jest niedopuszczalna, ponieważ żądanie Komisji sprowadza się do zwrócenia się do Trybunału o dokonanie nowej oceny dowodów przedstawionych przez nią przed Sądem bez wykazania, że Sąd je przeinaczył.

– *Ocena Trybunału*

- 173 W pkt 140–143 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że dokonanej przez niego oceny komunikatu SEC(2000) 2071/6, regulaminu wewnętrznego Komisji oraz przepisów wykonawczych do niego a także dokumentu zatytułowanego „Wymogi językowe mające zastosowanie do poszczególnych procedur przyjmowania aktów” nie mogą podważyć argumenty, które Komisja wywodzi z komunikatu SEC(2006) 1489 wersja ostateczna, a w szczególności z załącznika do niego zatytułowanego „Zasady tłumaczenia po 2006 r.”, a mianowicie, że wynika z niego, iż w przypadku dokumentów na użytek wewnętrzny wymagane jest jedynie tłumaczenie na język angielski, francuski i niemiecki, poza ewentualnym językiem oryginału, i że ponadto służby Komisji muszą sporządzać tłumaczenia z wykorzystaniem umiejętności językowych swojego personelu, zwane „szarymi” tłumaczeniami.
- 174 W tym względzie Sąd wskazał, po pierwsze, w pkt 141 zaskarżonego wyroku, że treść komunikatu SEC(2006) 1489 wersja ostateczna nie skutkuje podważeniem, lecz potwierdzeniem oceny przedstawionej w pkt 137 i 138 tego wyroku. W „Zasadach tłumaczenia po 2006 r.”, zawartych w załączniku do tego komunikatu, języki angielski, francuski i niemiecki zostały wymienione jedynie jako języki docelowe, na które muszą być tłumaczone pewne kategorie dokumentów, bez podania języka źródłowego tych dokumentów. Ponadto w przypadku zdecydowanej większości kategorii dokumentów, których dotyczy ten załącznik, konieczne jest tłumaczenie na wszystkie języki urzędowe, a tłumaczenie tylko na angielski, francuski i niemiecki jest w rzeczywistości wyjątkiem.
- 175 W pkt 142 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, po drugie, że jeśli chodzi o argument dotyczący sporządzania „szarych” tłumaczeń, nie został on poparty żadnym dowodem dotyczącym dokładnej proporcji, jaką stanowi ten rodzaj tłumaczeń w stosunku do ogólnej ilości tłumaczeń sporządzanych w Komisji. Chociaż w pkt 2.2 komunikatu SEC(2006) 1489 wersja ostateczna przyznano, że „jest bardzo trudno określić liczbę tych tłumaczeń ze względu na brak wiarygodnych wskaźników”, to jednak w pkt 3.1 zawarto szacunki za 2007 r., zgodnie z którymi Dyrekcja Generalna ds. Tłumaczeń Pisemnych przetłumaczyła 1 700 000 stron, podczas gdy liczba tłumaczeń „szarych” wyniosła 100 000 stron. Jednakże z uwagi na to, że ta ostatnia liczba odpowiada wszystkim służbom Komisji innym niż wspomniana dyrekcja, jest bardziej niż oczywiste, że tłumaczenia „szare” stanowią jedynie bardzo ograniczoną ilość w stosunku do ilości sporządzonej przez wspomnianą dyrekcję. Wreszcie i przede wszystkim żaden dokument znajdujący się w aktach sprawy nie pozwala wykazać, że trzy omawiane języki są językami, na które sporządza się tłumaczenia „szare”.

176 Tymczasem należy stwierdzić, że Komisja nie wykazała, iż ocena komunikatu SEC(2006) 1489 wersja ostateczna i załącznika do niego zatytułowanego „Zasady tłumaczenia po 2006 r.”, której Sąd dokonał w tych punktach zaskarżonego wyroku, jest oczywiście błędna, lecz ogranicza się w rzeczywistości do twierdzenia, że dokumenty te mogą być przedmiotem wykładni odmiennej od przyjętej przez Sąd.

177 W tych okolicznościach nie można uwzględnić części piątej zarzutu drugiego.

W przedmiocie części szóstej, dotyczącej przeinaczenia danych na temat języków używanych przez członków personelu Komisji pełniących obowiązki z zakresu audytu, a także dotyczącej naruszenia obowiązku uzasadnienia

– *Argumentacja stron*

178 Komisja uważa, że z uwagi na podniesiony w ramach zarzutu pierwszego błędny charakter definicji kryteriów oceny dowodów, przyjętej przez Sąd w pkt 157–161 zaskarżonego wyroku, Sąd przeinaczył w pkt 157–163 tego wyroku dane na temat języków używanych przez członków personelu Komisji pełniących obowiązki z zakresu audytu, gdy stwierdził, że owe dane nie były w stanie wykazać, iż znajomość jednego z trzech rozpatrywanych języków pozwalała kandydatom biorącym udział w spornym konkursie na to, by byli gotowi do niezwłocznego podjęcia obowiązków. Przypomina ona w tym względzie, że w celu opisanego środowiska językowego pracy, w którym laureaci spornego konkursu będą mieli wykonywać swoje obowiązki, przedstawiła ona dane statystyczne na temat drugiego i trzeciego języka opanowanego przez administratorów wykonujących obowiązki z zakresu audytu.

179 W związku z tym Sąd nie mógł zanegować znaczenia tych danych bez naruszenia ich charakteru, ponieważ wykazują one, że kombinacja trzech języków przyjętych jako język 2 w spornym ogłoszeniu o konkursie pozwalałaby na skuteczną interakcję w ramach personelu i zapewniała, że laureaci konkursu będą gotowi do niezwłocznego podjęcia obowiązków.

180 Ponadto Sąd nie mógł ograniczyć się do przyjęcia wyłącznie ilościowego kryterium w analizie tych danych, aby dojść na tej podstawie do wniosku, że jedynie znajomość języka angielskiego przysparza korzyści w środowisku językowym służby Komisji, której dotyczy sporne ogłoszenie o konkursie.

181 Wbrew bowiem temu, co stwierdził Sąd w pkt 162 zaskarżonego wyroku, dane na temat trzeciego języka opanowanego przez członków personelu odnośnych służb są istotne dla przedstawienia najbardziej precyzyjnego obrazu tego środowiska językowego.

182 Republika Włoska i Królestwo Hiszpanii twierdzą, że ta część zarzutu drugiego jest niedopuszczalna, ponieważ żądanie Komisji sprowadza się do zwrócenia się do Trybunału o potwierdzenie jej własnej oceny dowodów przedstawionych przez nią przed Sądem bez wykazania, że Sąd w jakikolwiek sposób przeinaczył te dowody.

– *Ocena Trybunału*

183 Należy przypomnieć, że w pkt 157 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, iż dane przedstawione przez Komisję nie umożliwiają określenia, którego języka lub których języków wehikularnych rzeczywiście używają służby, od których pochodzą te dane, w ramach codziennej pracy. Ponadto

w pkt 158 zaskarżonego wyroku Sąd rozszerzył to stwierdzenie na dane na temat znajomości języków przez personel zatrudniony w dziedzinie audytu, a także personel należący do grupy funkcyjnej AST i personel kontraktowy.

- 184 Dodatkowo w pkt 159–161 zaskarżonego wyroku Sąd podkreślił, że z danych przedstawionych przez Komisję wynika, iż w przeciwieństwie do znajomości języka angielskiego znajomość języka francuskiego i niemieckiego nie przynosi szczególnej korzyści w porównaniu ze znajomością innych języków urzędowych Unii w odniesieniu do konieczności naboru administratorów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków.
- 185 Tymczasem, jak wynika z pkt 82–84, 105 i 108–110 niniejszego wyroku, Sąd słusznie mógł oprzeć badanie uzasadnienia rozpatrywanego ograniczenia na takim wymogu.
- 186 W szczególności, zgodnie z pkt 108 i 109 niniejszego wyroku, należy podkreślić, że Komisja błędnie odczytuje zaskarżony wyrok, gdy zarzuca Sądowi, że w pkt 159 i 161 zaskarżonego wyroku oparł się na pojęciu „korzyści”. Sąd słusznie zauważył bowiem, nie ograniczając się do ilościowej oceny danych przedstawionych przez Komisję, że znajomość języków francuskiego i niemieckiego nie była bardziej uzasadniona niż znajomość innego języka Unii.
- 187 Ponadto, co się tyczy danych, o których mowa w pkt 162 zaskarżonego wyroku, dotyczących zadeklarowanej znajomości języków przez administratorów pełniących obowiązki określone w spornym ogłoszeniu o konkursie w odniesieniu do ich trzeciego języka, należy zauważyć, że dane te zostały wymienione, „nawet jeśli ich treść w żaden sposób nie zmienia oceny przedstawionej w pkt 161 [zaskarżonego wyroku]”.
- 188 Ze względu na to, że uzasadnienie przedstawione w pkt 162 zaskarżonego wyroku jest zbyteczne, skierowane wobec tego punktu zarzuty szczegółowe, dotyczące przeinaczenia tych danych oraz wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia, są bezskuteczne.
- 189 Z powyższych rozważań wynika, że część szóstą zarzutu drugiego należy oddalić.

W przedmiocie części siódmej zarzutu dotyczącej przeinaczenia decyzji Trybunału Obrachunkowego 22/2004, pisma prezesa Trybunału Obrachunkowego z dnia 11 listopada 1983 r. oraz danych dotyczących znajomości języków przez personel Trybunału Obrachunkowego

– *Argumentacja stron*

- 190 Komisja podkreśla, że decyzję 22/2004 i pismo z dnia 11 listopada 1983 r. należy odczytywać łącznie, aby ocenić konieczność posiadania przez kandydatów w spornym konkursie zadowalającej znajomości jednego z trzech języków kwalifikujących się w spornym ogłoszeniu o konkursie jako język 2.
- 191 Tymczasem, ponieważ Sąd ograniczył się do rozpatrywania tych dokumentów indywidualnie, błędnie wywiódł, że nie są one istotne dla identyfikacji języków wehikularnych używanych w Trybunale Obrachunkowym.

- 192 Zdaniem Komisji dane statystyczne dotyczące języków, którymi posługuje się personel Trybunału Obrachunkowego, pozwalają stwierdzić, że języki angielski, francuski i niemiecki są najczęściej używane jako języki wehikularne w tej instytucji. W związku z tym jedynie za cenę przeinaczenia tych danych Sąd mógł uznać, że nie pozwalały one uzasadnić rozpatrywanego ograniczenia w świetle celu naboru administratorów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków.
- 193 Republika Włoska i Królestwo Hiszpanii twierdzą, że ta część zarzutu drugiego jest niedopuszczalna, ponieważ żądanie Komisji sprowadza się do zwrócenia się do Trybunału o potwierdzenie jej własnej oceny dowodów przedstawionych przez nią przed Sądem bez wykazania, że Sąd w jakikolwiek sposób przeinaczył te dowody.

– *Ocena Trybunału*

- 194 Po pierwsze, należy zauważyć, że Sąd co do zasady stwierdził w pkt 173, 174 i 177 zaskarżonego wyroku, iż w zakresie, w jakim decyzja 22/2004 i pismo z dnia 11 listopada 1983 r. ograniczają się do ustanowienia systemu tłumaczeń pisemnych i ustnych, mającego zastosowanie między innymi dla celów posiedzeń Trybunału Obrachunkowego, dokumenty te nie pozwalają na wyciągnięcie użytecznych wniosków co do języków roboczych lub języków wehikularnych używanych przez wszystkie służby tej instytucji.
- 195 Wobec tego w pkt 173 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał przedmiot decyzji 22/2004, którym, jak wynika z jej tytułu, jest ustanowienie zasad „dotyczących tłumaczenia dokumentów na posiedzenia Trybunału [Obrachunkowego], grup audytowych i komitetu administracyjnego”.
- 196 Ponadto Sąd stwierdził w pkt 177 zaskarżonego wyroku, że pismo z dnia 11 listopada 1983 r. dotyczyło systemu tłumaczeń ustnych podczas posiedzeń członków Trybunału Obrachunkowego.
- 197 Tymczasem Komisja nie kwestionuje tego, że Sąd prawidłowo określił przedmiot decyzji 22/2004 i pisma z dnia 11 listopada 1983 r., lecz zarzuca Sądowi, iż dokonał błędnej oceny tych dokumentów, nie wykazując jednak ich przeinaczenia.
- 198 Po drugie, należy zauważyć, że w pkt 178 i 179 zaskarżonego wyroku Sąd podkreślił, iż przedmiot pisma z dnia 11 listopada 1983 r. różni się wyraźnie od przedmiotu decyzji 22/2004 i że w związku z tym nie można uwzględnić argumentu Komisji, poprzez który usiłowała ona zasadniczo wykazać, że w wyniku tego pisma język niemiecki został dodany do dwóch „języków redakcyjnych/języków pośrednich”, które zgodnie z tą późniejszą decyzją stanowią języki angielski i francuski. Ponadto, nawet jeśli wspomniane pismo ukazuje praktykę, która jest nadal stosowana w odniesieniu do tłumaczenia ustnego podczas posiedzeń członków Trybunału Obrachunkowego, to jednak, jak wynika z samego brzmienia tego pisma, taka sytuacja faktyczna zależy od wzajemnego porozumienia między tymi członkami i od „dobrej woli” każdego z nich, czyli od czynników mogących ulec zmianie w każdej chwili.
- 199 W konsekwencji nie można czynić zarzutów w stosunku do zaskarżonego wyroku, że opiera się on na odosobnionym rozumieniu decyzji 22/2004. Co więcej, Komisja nie wykazała, że Sąd w pkt 179 zaskarżonego wyroku ewidentnie przekroczył granice rozsądnej oceny tej decyzji lub pisma z dnia 11 listopada 1983 r.

- 200 Po trzecie, z powodów przedstawionych w pkt 184–186 niniejszego wyroku nie można zarzucać Sądowi, że dopuścił się przeinaczenia danych przedstawionych przez Komisję w odniesieniu do znajomości języków przez personel Trybunału Obrachunkowego, gdy stwierdził w pkt 187 zaskarżonego wyroku, że dane te nie mogą uzasadniać rozpatrywanego ograniczenia w świetle celu naboru laureatów gotowych do niezwłocznego podjęcia obowiązków.
- 201 Ponieważ nie można uwzględnić części siódmej zarzutu, należy w konsekwencji oddalić zarzut drugi odwołania w całości.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

- 202 Komisja podnosi, że ponieważ Sąd uwzględnił skargę w pierwszej instancji na podstawie, po pierwsze, błędnej pod względem prawnym oceny uzasadnienia rozpatrywanego ograniczenia, a po drugie, przeinaczenia przedstawionych przez tę instytucję dowodów, uzasadnienie zaskarżonego wyroku dotyczące drugiego aspektu spornego ogłoszenia o konkursie narusza prawo.
- 203 Republika Włoska i Królestwo Hiszpanii twierdzą, że ten zarzut jest niedopuszczalny, ponieważ nie zawiera żadnego niezależnego uzasadnienia, lecz ogranicza się do powtórzenia argumentów dotyczących podnoszonego przez Komisję naruszenia prawa w odniesieniu do rozpatrywanego ograniczenia.

Ocena Trybunału

- 204 Z oceny zarzutów pierwszego i drugiego odwołania wynika, że Komisja nie wykazała istnienia zarzucanych naruszeń prawa i przeinaczenia dowodów.
- 205 Ponieważ zarzut trzeci opiera się na tych samych twierdzeniach, należy go oddalić jako bezzasadny.
- 206 Z całości powyższych rozważań wynika, że ponieważ żaden zarzut nie został uwzględniony, odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 207 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 208 Ponieważ Republika Włoska wniosła o obciążenie Komisji kosztami postępowania, a Komisja sprawę przegrała, zostaje ona obciążona kosztami postępowania.
- 209 Artykuł 184 § 4 regulaminu postępowania przewiduje, że jeżeli interwenient w pierwszej instancji, który nie wniósł odwołania, bierze udział w postępowaniu przed Trybunałem na etapie pisemnym lub ustnym, Trybunał może zdecydować, że pokrywa on własne koszty. W niniejszej sprawie

Królestwo Hiszpanii, które występowało w charakterze interwenienta w pierwszej instancji, brało udział w postępowaniu przed Trybunałem, nie będąc wnoszącym odwołanie, na etapie pisemnym i ustnym i wniosło o obciążenie Komisji kosztami postępowania. Należy orzec, że Królestwo Hiszpanii pokryje własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Republikę Włoską.**
- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.**

Podpisy